

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (piąta izba w składzie powiększonym)
z dnia 23 listopada 2006 r.*

W sprawie T-217/02

Ter Lembeek International NV, z siedzibą w Wielsbeke (Belgia), reprezentowana przez adwokatów J.P. Vandego Maele'a, F. Wijckmansa i F. Tuytschaevera,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez G. Rozeta i H. van Vlieta, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot wnioszek o stwierdzenie nieważności art. 1 i 2 decyzji Komisji 2002/825/WE z dnia 24 kwietnia 2002 r. dotyczącej pomocy państwa przyznanej przez Belgię grupie Beaulieu (Ter Lembeek International) (Dz.U. L 296, str. 60),

* Język postępowania: niderlandzki.

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH
(piąta izba w składzie powiększonym),

w składzie: M. Vilaras, prezes, M.E. Martins Ribeiro, F. Dehousse, D. Šváby
i K. Jürimäe, sędziowie,
sekretarz: J. Plingers, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 21 lutego
2006 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Ramy prawne

Uregulowania wspólnotowe

1 Artykuł 87 ust. 1 WE stanowi:

„Z zastrzeżeniem innych postanowień przewidzianych w niniejszym traktacie, wszelka pomoc przyznawana przez państwo członkowskie lub przy użyciu zasobów

państwowych w jakiejkolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna ze wspólnym rynkiem w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi”.

2 Zgodnie z art. 88 WE:

„1. Komisja we współpracy z państwami członkowskimi stale bada systemy pomocy istniejące w tych państwach. Proponuje im ona stosowne środki konieczne ze względu na stopniowy rozwój lub funkcjonowanie wspólnego rynku.

2. Jeśli Komisja stwierdzi, po wezwaniu zainteresowanych stron do przedstawienia uwag, że pomoc przyznana przez państwo lub przy użyciu zasobów państwowych nie jest zgodna ze wspólnym rynkiem w rozumieniu artykułu 87 lub że pomoc ta jest nadużywana, decyduje o zniesieniu lub zmianie tej pomocy przez dane państwo w terminie, który ona określa.

Jeśli dane państwo nie zastosuje się do tej decyzji w wyznaczonym terminie, Komisja lub każde inne zainteresowane państwo może, na zasadzie odstępstwa od postanowień artykułów 226 i 227, wnieść sprawę bezpośrednio do Trybunału Sprawiedliwości.

Na wniosek państwa członkowskiego Rada, stanowiąc jednomyślnie, może zdecydować, że pomoc, którą to państwo przyznaje lub zamierza przyznać, jest uznana za zgodną ze wspólnym rynkiem, na zasadzie odstępstwa od postanowień artykułu 87 lub rozporządzeń przewidzianych w artykule 89, jeśli wyjątkowe

okoliczności uzasadniają taką decyzję. Jeśli w odniesieniu do danej pomocy Komisja wszczęła procedurę przewidzianą w pierwszym akapicie niniejszego ustępu, wystąpienie zainteresowanego państwa z wnioskiem skierowanym do Rady powoduje zawieszenie tej procedury do czasu zajęcia stanowiska przez Radę.

Jednakże jeśli Rada nie zajmie stanowiska w terminie trzech miesięcy od wystąpienia z wnioskiem, Komisja wydaje decyzję w sprawie.

3. Komisja jest informowana, w czasie odpowiednim do przedstawienia swych uwag, o wszelkich planach przyznania lub zmiany pomocy. Jeśli uznaje ona, że plan nie jest zgodny ze wspólnym rynkiem w rozumieniu artykułu 87, wszczyna bezzwłocznie procedurę przewidzianą w ustępie 2. Dane państwo członkowskie nie może wprowadzać w życie projektowanych środków, dopóki procedura ta nie doprowadzi do wydania decyzji końcowej”.

- 3 Artykuł 7 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. [88] traktatu WE (Dz.U. L 83, str. 1), zatytułowanego „Decyzje Komisji o zakończeniu formalnej procedury dochodzenia [formalnego postępowania wyjaśniającego]”, stanowi:

„1. Z zastrzeżeniem art. 8 formalna procedura dochodzenia [formalne postępowanie wyjaśniające] zostaje zakończon[e] w formie decyzji zgodnie z ust. 2–5 niniejszego artykułu.

2. W przypadku gdy Komisja stwierdza, gdzie jest to właściwe, po dokonaniu przez zainteresowane państwo członkowskie zmiany, że środek będący przedmiotem zgłoszenia nie stanowi pomocy, ustalenie to zostaje stwierdzone w formie decyzji.

3. W przypadku gdy Komisja stwierdza, gdzie jest to właściwe, po dokonaniu przez zainteresowane państwo członkowskie zmiany, że wątpliwości co do zgodności środka będącego przedmiotem zgłoszenia ze wspólnym rynkiem zostały usunięte, stwierdza w drodze decyzji, że pomoc jest zgodna ze wspólnym rynkiem (zwan[ej] dalej »decyzją pozytywną«). W decyzji określone zostaje, który z przewidzianych traktatem wyjątków zastosowano.

4. Komisja może do decyzji pozytywnej załączyć warunki, na jakich dana pomoc może zostać uznana za zgodną ze wspólnym rynkiem, i może ustanowić obowiązki, umożliwiające monitorowanie zgodności z decyzją (zwaną dalej »decyzją warunkową«).

5. W przypadku gdy Komisja stwierdza, że pomoc będąca przedmiotem zgłoszenia nie jest zgodna ze wspólnym rynkiem, stwierdza w drodze decyzji (zwanej dalej »decyzją negatywną«), że pomoc nie zostanie wprowadzona w życie.

6. Decyzje podjęte zgodnie z ust. 2, 3, 4 i 5 podejmowane są bezzwłocznie po usunięciu wątpliwości określonych w art. 4 ust. 4. Komisja podejmuje zależnie od możliwości wysiłki w celu podjęcia decyzji w terminie 18 miesięcy od wszczęcia procedury [postępowania]. Termin ten może zostać przedłużony na podstawie porozumienia między Komisją a zainteresowanym państwem członkowskim.

7. Po wygaśnięciu terminu określonego w ust. 6 i jeżeli zainteresowane państwo członkowskie wystąpi z wnioskiem, Komisja w terminie dwóch miesięcy podejmuje decyzję na podstawie dostępnych jej informacji. Jeżeli jest to właściwe, w przypadku gdy dostarczone informacje nie są wystarczające do ustalenia zgodności, Komisja podejmuje decyzję negatywną”.

4 Artykuł 13 rozporządzenia nr 659/1999, zatytułowanego „Decyzje Komisji”, stanowi:

„1. Badanie pomocy, która mogła zostać przyznana bezprawnie, skutkuje decyzją na podstawie art. 4 ust. 2, 3 lub 4. W przypadku decyzji o wszczęciu formalnej procedury dochodzenia [formalnego postępowania wyjaśniającego] postępowanie zostaje zakończone w drodze decyzji, podjętej zgodnie z art. 7. Jeżeli państwo członkowskie nie zastosuje się do nakazu udzielenia informacji, decyzja zostaje podjęta na podstawie dostępnych informacji.

2. W sprawach dotyczących możliwej pomocy przyznanej bezprawnie i z zastrzeżeniem art. 11 ust. 2 Komisja nie jest związana terminem określonym w art. 4 ust. 5, art. 7 ust. 6 i 7.

3. Artykuł 9 stosuje się *mutatis mutandis*”.

5 Artykuł 14 rozporządzenia nr 659/1999, dotyczący odzyskania pomocy, stanowi:

„1. W przypadku gdy podjęte zostały decyzje negatywne w sprawach pomocy przyznanej bezprawnie, Komisja podejmuje decyzję, że zainteresowane państwo członkowskie podejmie wszelkie konieczne środki w celu windykacji [odzyskania] pomocy od beneficjenta (zwaną dalej »decyzją o windykacji [decyzją o odzyskaniu pomocy]«). Komisja nie wymaga windykacji [odzyskania] pomocy, jeżeli byłoby to sprzeczne z ogólną zasadą prawa wspólnotowego.

2. Pomoc podlegająca windykacji [odzyskaniu] na podstawie decyzji o windykacji [odzyskaniu pomocy] obejmuje odsetki naliczone według właściwej stopy ustalonej przez Komisję. Odsetki są płatne od dnia, w którym pomoc przyznana bezprawnie została udostępniona beneficjentowi, do daty jej windykacji [odzyskania].

3. Bez uszczerbku dla jakiegokolwiek orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wydanego zgodnie z art. [242] traktatu, windykacja [odzyskanie] zostaje przeprowadzon[e] bezzwłocznie i zgodnie z procedurami przewidzianymi w prawie krajowym zainteresowanego państwa członkowskiego, pod warunkiem że przewidują one bezzwłoczne i skuteczne wykonanie decyzji Komisji. W tym celu oraz w wypadku postępowania przed sądami krajowymi, zainteresowane państwa członkowskie podejmują wszelkie konieczne kroki, jakie dostępne są w ich odpowiednich systemach prawnych, włącznie ze środkami tymczasowymi, bez uszczerbku dla prawa wspólnotowego”.

Uregulowania krajowe

- 6 Artykuł 1 rozporządzenia królewskiego z dnia 7 maja 1985 r. w sprawie emisji akcji uprzywilejowanych bez prawa głosu przez spółki akcyjne prowadzące działalność w sektorze gospodarki państwowej (*Moniteur belge* z dnia 11 maja 1985 r., str. 6873, zwanego dalej „rozporządzeniem królewskim z 1985 r.”) stanowi:

„Spółki akcyjne prowadzące działalność [w określonych sektorach] mogą, na warunkach określonych w niniejszym rozporządzeniu, emitować akcje stanowiące ich kapitał oraz nieuprawniające do głosowania, zwane dalej »akcjami uprzywilejowanymi bez prawa głosu«”.

- 7 Artykuł 2 rozporządzenia królewskiego z 1985 r. w szczególności przewiduje, że uprawnienie do subskrypcji takich akcji uprzywilejowanych bez prawa głosu przysługuje Société nationale pour la restructuration des secteurs nationaux (państwowemu przedsiębiorstwu ds. restrukturyzacji sektorów gospodarki państwowej, zwanemu dalej „SNRSN”).

8 Artykuł 3 rozporządzenia królewskiego z 1985 r. stanowi:

„Nie uchybiając warunkom przewidzianym w niniejszym rozporządzeniu, zasady emisji akcji uprzywilejowanych bez prawa głosu, jej warunki i tryb, jak również uprawnienia związane z tymi akcjami stanowią przedmiot umowy zawartej między spółką emitującą te akcje a osobami prawnymi, o których mowa w art. 2, będącymi ich subskrybentami i są zapisane w statucie emitującej je spółki. Umowa precyzuje ponadto, na jakich warunkach akcje uprzywilejowane bez prawa głosu mogą zostać odkupione przez spółkę emitującą lub też nabyte przez osoby trzecie. Cena nie może być niższa od 80% ceny emisyjnej.

Umowa, o której mowa w akapicie pierwszym, podlega wstępnemu zatwierdzeniu przez ministra finansów, ministra spraw gospodarczych i ministra budżetu”.

9 Artykuł 4 rozporządzenia królewskiego z 1985 r. stanowi:

„Emisja akcji uprzywilejowanych bez prawa głosu podlega następującym warunkom:

- 1) akcje uprzywilejowane bez prawa głosu są i pozostają akcjami imiennymi;
- 2) nie mogą one stanowić więcej niż 49% kapitału subskrybowanego;

- 3) w przypadku podziału zysków, bez względu na odmiennie postanowienia statutu [...], akcje uprawniają do uprzywilejowanej dywidendy w wysokości 2% ich ceny emisji faktycznie zapłaconej;

- 4) niezależnie od odmiennych postanowień statutu uprzywilejowanie akcji obejmuje zwrot wkładu, bez uszczerbku dla praw przyznanych im na mocy statutu przy podziale kwoty likwidacyjnej.

[...]”.

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu

Grupa Verlipack i grupa Beaulieu

- 10 Grupa Verlipack była do dnia 18 stycznia 1999 r., w którym ogłoszono jej upadłość, największym belgijskim producentem szkła naczyniowego do opakowań. Jej udział na rynku belgijskim wynosił 20%, a na obszarze Unii Europejskiej kształtował się na poziomie 2%. W swoich fabrykach w Ghlin, Jumet i Mol (Belgia) zatrudniała ona 735 osób.

- 11 Grupa Beaulieu, która stanowi oznaczenie belgijskiego holdingu spółek prowadzących działalność na rynku dywanów i włókien syntetycznych, jest drugim na świecie, a pierwszym w Europie, producentem dywanów. Grupa jest kontrolowana przez spółkę holdingową Ter Lembeek International NV.

Okres poprzedzający wejście grupy Beaulieu w skład akcjonariatu grupy Verlipack: umowa z dnia 30 kwietnia 1985 r. zawarta między grupą De Backer (Adsum) a SNRSN

- 12 Verlipack ogłosiła upadłość w 1985 r., a jej aktywa, które zostały wycenione na kwotę 410 mln franków belgijskich (BEF); przejęła spółka SA Adsum należąca do grupy De Backer, która nie jest w żaden sposób powiązana ze skarżącą.

- 13 Na mocy umowy z dnia 30 kwietnia 1985 r. Adsum zasiła aktywami o wartości 620 020 000 BEF kapitał trzech nowych spółek: NV Verlipack Mol, SA Verlipack Jumet i SA Verlipack Ghlin, obejmujący również SNRSN. W zamian za wkład do kapitału zakładowego SNRSN otrzymała akcje określane jako „seria B” bez prawa głosu, o nominalnej wartości 10 000 BEF każda, oraz świadectwa udziałowe określane jako „seria I” i „seria II” w zamian za wkład nienależący do kapitału zakładowego. W roku 1985 udział SNRSN w kapitale grupy wynosił 49% i odpowiadał wyłącznie akcjom serii B [art. 3 pkt 1 lit. a) umowy z dnia 30 kwietnia 1985 r.]. Komisja wydała zezwolenie na ten udział.

- 14 Zgodnie z ustawą szczególną z dnia 15 stycznia 1989 r. region waloński nabył akcje bez prawa głosu obiektów w Ghlin i Jumet znajdujących się na jego obszarze językowym, natomiast region flamandzki nabył takie akcje obiektu w Mol.

- 15 Artykuł 10 umowy z dnia 30 kwietnia 1985 r. stanowił:

„Adsum będzie działać na rzecz zawarcia przez spółki porozumienia z [SNRSN], zgodnie z którym spółki te miałyby co roku i po raz pierwszy po pięciu latach od

dnia zawarcia tej umowy przedstawiać ofertę odkupu co najmniej 10% akcji serii B i 10% świadectw udziałowych serii I, o ile pozwolą na to przeniesiony zysk oraz dostępne rezerwy spółek.

Cena odkupu będzie równa wartości nominalnej omawianych akcji i w przypadku świadectwa udziałowego serii I wynosić będzie 10 000 BEF.

W braku zawarcia takich porozumień między spółkami i [SNRSN] Adsum wykona w każdym razie zobowiązania przewidziane w tym artykule”.

16 Artykuł 11 tej umowy stanowił również, że:

„Adsum zobowiązuje się przyznać każdej ze spółek opcję odkupu dotyczącą akcji serii B i świadectw udziałowych serii I. W tym celu zobowiązuje się ona zawrzeć z każdą z tych spółek umowę, której brzmienie jest tożsame z treścią załącznika 1 do niniejszej umowy”.

17 Artykuł 14 akapit drugi umowy z dnia 30 kwietnia 1985 r. precyzował:

„W zakresie, w jakim dokonanie przez Adsum cesji akcji posiadanych przez nią w spółkach pociąga za sobą zmianę w zakresie kontroli i/lub kierownictwa spółek, wymaga ono zgody [SNRSN]”.

18 Artykuł 16 umowy z dnia 30 kwietnia 1985 r. stanowił:

„Celem uwzględnienia postanowień niniejszej umowy wprowadza się zmiany w statutach spółek [Verlipack]”.

19 Skarżąca precyzuje, że nie brała udziału w opracowywaniu umowy z dnia 30 kwietnia 1985 r., czemu Komisja nie zaprzecza, ponieważ — wbrew informacjom zawartym w pkt 7 decyzji 2002/825/WE dotyczącej pomocy państwa przyznanej przez Belgię grupie Beaulieu (Ter Lembeek International) (Dz.U. L 296, str. 60, zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”) — nie była w tym momencie akcjonariuszem spółek Verlipack.

Wejście grupy Beaulieu w skład akcjonariatu grupy Verlipack oraz aneks z dnia 18 listopada 1987 r. do umowy z dnia 30 kwietnia 1985 r.

20 W latach 1985–1987 Adsum przeniosła swoje akcje (51%) w trzech spółkach Verlipack na rzecz innej ze swoich spółek zależnych Imcour NV, która przystąpiła do umowy z dnia 30 kwietnia 1985 r. i została zlikwidowana w dniu 25 czerwca 1987 r. dla celów jej podziału na trzy spółki, a mianowicie Imcour Holding NV, Imcour Lease NV i Patrimcour NV. Akcje spółek Verlipack Jumet, Verlipack Ghlin i Verlipack Mol weszły do majątku Imcour Holding.

21 Gdy Imcour została podzielona w 1987 r., grupa Beaulieu odkupiła od grupy De Backer akcje Imcour Holding, za które zapłaciła cenę 425 mln BEF i w ten oto sposób stała się pośrednim właścicielem spółek Verlipack Jumet, Verlipack Ghlin i Verlipack Mol.

22 Ponadto na mocy aneksu z dnia 18 listopada 1987 r. do umowy z dnia 30 kwietnia 1985 r. i zgodnie z art. 14 akapit drugi umowy z dnia 30 kwietnia 1985 r. SNRSN wyraziła zgodę na (pośrednie) zbycie trzech spółek Verlipack na rzecz grupy Beaulieu, pod warunkiem że Imcour Holding i R. De Clerck przystąpią do umowy z dnia 30 kwietnia 1985 r. Ponadto SNRSN domagała się, aby grupa Beaulieu zobowiązała się także do zapewnienia działalności trzech spółek Verlipack przez dalsze dwa lata. Aneks ten został podpisany przez wszystkie omawiane strony, a mianowicie przez Adsum, SNRSN, Imcour Holding, R. De Clercka i W. De Backera.

23 Zgodnie z art. 3 aneksu z dnia 18 listopada 1987 r.:

„Począwszy od dnia 1 października 1987 r., niżej podpisani Imcour NV i R. De Clerck zobowiązują się nieodwołalnie przejąć i wykonać wszystkie prawa i obowiązki określone w umowie z dnia 30 kwietnia 1985 r. oraz w załączniku do tej umowy, których podmiotami w tym momencie były Adsum NV i W. De Backer”.

24 Artykuł 4 tego aneksu stanowił:

„W świetle art. 1 i 3 z dniem 1 października 1987 r. umowa z dnia 30 kwietnia 1985 r. i załącznik do niej uzyskują brzmienie »Imcour NV« zamiast »Adsum NV« i »R. De Clerck« zamiast »W. De Backer« [...]”.

25 Artykuł 5 tego załącznika stanowił:

„Prawo do opcji odkupu obowiązuje na warunkach przewidzianych w załączniku do umowy z dnia 30 kwietnia 1985 r. w odniesieniu do SA Verlipack Ghlin, Mol i Jumeł”.

Zobowiązanie trzech spółek Verlipack do odkupu akcji i świadectw udziałowych SNRSN zawarte w umowie z dnia 30 kwietnia 1985 r.

- 26 Ponieważ z dniem 1 maja 1990 r. upłynął okres pięciu lat przewidziany w art. 10 umowy z dnia 30 kwietnia 1985 r., zaczęło obowiązywać zobowiązanie do dokonywania corocznego odkupu 10% akcji serii B i świadectw udziałowych serii I. Skarżąca stoi na stanowisku, którego w tym względzie nie kwestionuje Komisja, że władze belgijskie zażądały od trzech spółek Verlipack wywiązania się ze zobowiązania do odkupu ich akcji serii B i świadectw udziałowych serii I. Z powodu braku zdolności finansowej tych spółek grupa Beaulieu była zobowiązana wywiązać się z tego zobowiązania na podstawie dokładnie określonego harmonogramu. W okresie między kwietniem 1991 r. a kwietniem 1994 r. grupa Beaulieu wypłaciła akcjonariuszowi państwowemu w pięciu terminach (kwiecień 1991 r., maj 1991 r., kwiecień 1992 r., kwiecień 1993 r. i kwiecień 1994 r.) kwotę 213 100 000 BEF.
- 27 Na skutek tego odkupu SNRSN (obecnie, jeśli chodzi o region waloński, spółka zarządzająca udziałami w spółkach handlowych należącymi do regionu walońskiego, zwana dalej „Sowagep”) nadal posiadała w SA Verlipack Ghlin 5087 akcji serii B bez prawa głosu i 3937 świadectw udziałowych serii I, czyli łącznie 9024 papierów wartościowych, które należało odkupić w okresie pięciu lat po jednostkowej cenie nominalnej wynoszącej 10 000 BEF przewidzianej w umowie z dnia 30 kwietnia 1985 r., czyli po łącznej cenie 90 240 000 BEF, oraz w SA Verlipack Jumet 2923 akcji serii B bez prawa głosu i 2267 świadectw udziałowych serii I, czyli łącznie 5190 papierów wartościowych, które należało odkupić w okresie pięciu lat po jednostkowej cenie nominalnej wynoszącej 10 000 BEF przewidzianej w umowie z dnia 30 kwietnia 1985 r., czyli po łącznej cenie 51 900 000 BEF. Zatem cena wszystkich 14 214 akcji i świadectw udziałowych wynosiła 142 140 000 BEF.
- 28 Po dokonaniu przez akcjonariusza prywatnego rozmaitych podwyższeń kapitału zakładowego (Imcour Holding, obecnie SA Imcopack Wallonie, właściciel obiektów

w Ghlin i Jumet, oraz NV Imcopack Vlaanderen, właściciel obiektu w Mol), udział finansowania publicznego w grupie Verlipack uległ stopniowo zmniejszeniu do takiego stopnia, że w momencie gdy władze publiczne przestały się stopniowo wycofywać z kapitału tej grupy, ich udział w tym kapitale wynosił jedynie nie więcej niż 20,7%.

Pomoc dla grupy Verlipack w 1992 r.

- 29 W 1992 r. grupa Verlipack skorzystała dwukrotnie z pomocy inwestycyjnej w łącznej kwocie 502 122 500 BEF na podstawie systemu pomocy regionalnej. Skądinąd decyzja o przyznaniu przez regionalną spółkę inwestycyjną (utworzoną mocą ustawy z dnia 2 kwietnia 1962 r.) zamiennej pożyczki z prawem do udziału w zysku w wysokości 500 mln BEF była przedmiotem decyzji o niewnoszeniu zastrzeżeń wydanej przez Komisję w dniu 25 listopada 1992 r. (Dz.U. 1993, C 83, str. 3), która nie została jednak wypłacona.
- 30 Zgodnie z wyjaśnieniami rządu belgijskiego udzielonymi w postępowaniu, które doprowadziło do wydania w dniu 4 października 2000 r. decyzji 2001/856/WE dotyczącej pomocy państwa na rzecz Verlipack — Belgia (Dz.U. 2001, L 320, str. 28), grupa Verlipack wiedziała o problemach związanych z jakością jej zarządzania, a w szczególności jej produkcji, co oznaczało, że sama grupa Beaulieu nie mogła przyjąć na siebie ciężaru i zarządzania jej programem inwestycyjnym o wartości 5500 mln BEF, co tłumaczy, dlaczego region waloński nie wypłacił zatwierdzonej pomocy.

Wejście grupy Heye-Glas w skład akcjonariatu grupy Verlipack

- 31 W 1996 r. trzy spółki Verlipack nadal odnotowywały straty, co nie pozwoliło im na zachowanie terminów zwrotu pożyczek bankowych z końca 1996 r. W tych

okolicznościach grupa Beaulieu zdecydowała się na restrukturyzację akcjonariatu i rozpoczęcie negocjacji z niemiecką grupą Heye-Glas (zwaną dalej „Heye”), jednym z wiodących niemieckich producentów szkła.

- 32 W dniu 1 września 1996 r. grupa Verlipack i Heye podpisały porozumienie o współpracy technicznej, które w dniu 11 kwietnia 1997 r. objęło swoim zakresem pomoc w zakresie zarządzania i pomoc finansową, przy czym Heye włączyła się bezpośrednio w zarządzanie grupą Verlipack i prowadzenie jej spraw.

Umowa z dnia 18 grudnia 1996 r.

- 33 Na mocy umowy z dnia 18 grudnia 1996 r. zawartej między skarżącą i Sowagep akcje i świadectwa udziałowe należące do Sowagep w spółkach Verlipack Ghlin i Verlipack Jumet zostały odkupione przez grupę Beaulieu. Zgodnie z tą umową skarżąca nabyła od Sowagep 5087 akcji serii B bez prawa głosu i 3937 świadectw udziałowych serii I spółki Verlipack Ghlin za zapłatą kwoty 72 192 000 BEF, jak również 2923 akcji serii B bez prawa głosu i 2267 świadectw udziałowych serii I spółki Verlipack Jumet za zapłatą kwoty 41 520 000 BEF, to jest łącznie 14 214 akcji i świadectw udziałowych w kwocie 113 712 000 BEF, która powinna zostać zapłacona Sowagep „w dniu 31 grudnia 2001 r., netto, bez odsetek”.

Utworzenie Verlipack Holding I i Verlipack Holding II

- 34 W dniu 24 stycznia 1997 r. grupa Beaulieu i Heye utworzyły holding typu parasolowego — Verlipack Holding I. Kapitał zakładowy Verlipack Holding

I wynosił 1 030 500 000 BEF, z czego 515 500 000 BEF stanowił wkład Heye, a pozostałą częścią było wyposażenie trzech obiektów eksploatacyjnych wniesione przez grupę Beaulieu, które zostało oszacowane na kwotę 515 mln BEF. W dniu 11 kwietnia 1997 r. utworzono drugi holding, zwany Verlipack Holding II, którego kapitał wynosił 1 230 500 000 BEF (Verlipack Holding I objął 100 000 akcji w kwocie 1 030 500 000 BEF, natomiast Sowagep — 19 408 akcji w kwocie 200 mln BEF). Organy zarządzające całej nowej grupy przemysłowej były skoncentrowane na poziomie Verlipack Holding II, w którym większość objęła Heye, przy czym poszczególne działy w całej grupie podlegały temu samemu kierownictwu.

Sytuacja spółek należących do grupy Verlipack w 1997 r.

- 35 Wyniki ogłoszone przez Heye i Verlipack uległy pogorszeniu w sposób znaczący w 1997 r. W dniu 30 listopada 1997 r. tymczasowa i „nieobjęta audytem” skonsolidowana sytuacja za ten sam rok wykazała stratę netto wynoszącą 828 592 044 BEF.

Porozumienie o ożywieniu działalności (Heads of Agreement) z dnia 5 czerwca 1998 r.

- 36 W dniu 5 czerwca 1998 r. partnerzy (banki, grupa Beaulieu, Heye i Sowagep) zawarli porozumienie o ożywieniu działalności (Heads of Agreement) ze względu na pogorszenie się sytuacji spółek należących do grupy Verlipack. Porozumienie to przewidywało w odniesieniu do Heye wkład kapitałowy w wysokości 200 mln BEF, zaś w odniesieniu do regionu walońskiego, po pierwsze, konwersję na kapitał pożyczki z prawem do udziału w zysku w wysokości 150 mln BEF, którą ten region przyznał w 1997 r. Verlipack Holding II, a po drugie, podwyższenie kapitału Verlipack Holding II o 100 mln BEF, dla której to spółki region waloński miał znaleźć prywatnego inwestora. Według władz belgijskich (pismo z dnia 11 stycznia 2001 r., które wpłynęło w dniu 15 stycznia 2001 r.), jeśli chodzi o poszukiwanie

nowego inwestora, grupa Beaulieu zobowiązała się do osobistego wykonania tego zobowiązania, „pod warunkiem że owa interwencja będzie miała jedynie charakter tymczasowy i że nowy inwestor, którego znalezienie należy do Sowagep, dokona zwrotu jej kosztów”, aby plan ożywienia działalności mógł zostać natychmiast wprowadzony w życie. Nadmienią one, że grupa Beaulieu, w stosunku do której „Heads of Agreement” przewidywały zrzeczenie się wiarytelności wynoszącej 600 mln BEF, miała uzasadniony interes w tym, aby plan ożywienia działalności przyniósł oczekiwane rezultaty.

- 37 Jak wynika z protokołu z nadzwyczajnego walnego zgromadzenia akcjonariuszy Verlipack Holding II, które odbyło się w dniu 26 czerwca 1998 r., podjęto uchwałę o podwyższeniu kapitału, przy czym Heye wniosła 200 mln BEF za 19 408 nowych akcji, a Worldwide Investors Luxembourg (zwaną dalej „Worldwide Investors”) wniosła 100 mln BEF za 9704 nowych akcji. Grupa Beaulieu znalazła Worldwide Investors, która — jak twierdzi rząd belgijski — przystąpiła do podwyższania kapitału w imieniu tej grupy.

Aneks z dnia 20 listopada 1998 r. do umowy z dnia 18 grudnia 1996 r.

- 38 Ponieważ do dnia 20 listopada 1998 r. nie osiągnięto rezultatów oczekiwanych zgodnie z nowym planem ożywienia działalności oraz ze względu na to, że region waloński nie był w stanie znaleźć nowego inwestora prywatnego, wraz z grupą Beaulieu podjął on decyzję o dokonaniu zmian postanowień umowy z dnia 18 grudnia 1996 r. na podstawie aneksu (zwanego dalej „aneksem z dnia 20 listopada 1998 r.”), który przewiduje, że zapłata za akcje spółek Verlipack Ghlin i Verlipack Jumet, nabyte przez Beaulieu w wykonaniu umowy z dnia 18 grudnia 1996 r. w kwocie 113 712 000 BEF, „nastąpi albo w drodze przelewu na rachunek [regionu walońskiego], albo w drodze przeniesienia 9704 akcji w kapitale SA Verlipack Holding II w miejsce zapłaty” najpóźniej w dniu 31 grudnia 2001 r.

- 39 W dniu 21 grudnia 1998 r. Worldwide Investors dokonała na rzecz grupy Beaulieu cesji 9704 akcji spółki Verlipack Holding II. W zamian za to grupa Beaulieu dokonała cesji 9704 akcji spółki Verlipack Holding I na rzecz Worldwide Investors. Grupa Beaulieu następnie dokonała na rzecz regionu walońskiego w okresie między 21 i 31 grudnia 1998 r. cesji 9704 akcji Verlipack Holding II „w zamian za zrzeczenie się wierzytelności regionu przysługującej mu względem grupy Beaulieu”.
- 40 Ta ostatnia cesja, która stanowi przedmiot aneksu z dnia 20 listopada 1998 r., nastąpiła kilka tygodni przed zgłoszeniem wniosku o ogłoszenie upadłości przez grupę Verlipack w formie przeniesienia akcji w miejsce zapłaty w celu wygaśnięcia długu grupy Beaulieu wobec regionu walońskiego powstałego na skutek nabycia przez tę grupę akcji Verlipack będących w posiadaniu tego regionu w grudniu 1996 r., które zostały wycenione na 113 712 000 BEF, przy czym zapłata za te akcje, bez odsetek, miała rozpocząć się dopiero po dniu 31 grudnia 2001 r.
- 41 W dniu 8 stycznia 1999 r. Verlipack wniosła o zawarcie ugody sądowej w stosunku do fabryk mieszczącymi się w Jumet i Ghlin oraz ogłosiła wstrzymanie działalności fabryki mieszczącej się w Mol. W dniu 11 stycznia 1999 r. tribunal de commerce de Turnhout (Belgia) ogłosił upadłość obiektu Verlipack w Mol oraz w dniu 18 stycznia 1999 r. tribunal de commerce de Mons (Belgia) ogłosił upadłość sześciu spółek należących do grupy Verlipack z sektora szkła (obiekty w Jumet i Ghlin, Verlipack Belgium, Verlipack Engineering, Verlimo i Imcour Lease).
- 42 Verlipack Holding II, stwierdziwszy, że utraciła płynność finansową i nie dysponuje aktywami wystarczającymi do spłaty swoich długów, w dniu 11 lutego 1999 r. zgłosiła upadłość przed tribunal de commerce de Mons i doprecyzowała, że stała się ona niewypłacalna w czerwcu 1998 r. Sowagep oświadczyła przed tym sądem, że nie zamierza dochodzić zwrotu swojej wierzytelności, czego skutkiem było przyznanie kredytu jej dłużnikowi. W związku z powyższym w orzeczeniu z dnia 31 maja 1999 r.

tribunal de commerce de Mons stwierdził, że w przypadku Verlipack Holding II nie są spełnione przesłanki upadłości, nawet jeśli przyszła działalność spółki zostanie zredukowana do jej likwidacji z powodu wygaśnięcia przedmiotu działalności spółki.

Decyzja 2001/856 i formalne postępowanie wyjaśniające zakończone wydaniem zaskarżonej decyzji

- 43 W swojej decyzji 2001/856 Komisja postanowiła zakończyć postępowanie przewidziane w art. 88 ust. 2 WE w odniesieniu do niektórych przypadków pomocy przyznanej przez Królestwo Belgii na rzecz grupy Verlipack. W tej samej decyzji Komisja odwołała swoją decyzję z dnia 16 września 1998 r., w której postanowiła nie wnosić zastrzeżeń w stosunku do części omawianej pomocy (Dz.U. 1999, C 29, str. 13) ze względu na to, że była ona oparta na niedokładnych informacjach, uznała część tej pomocy za niezgodną ze wspólnym rynkiem i zażądała jej odzyskania.
- 44 Królestwo Belgii wniosło do Trybunału skargę o stwierdzenie nieważności tej decyzji, który oddalił ją wyrokiem z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie C-457/00 Belgia przeciwko Komisji, Rec. str. I-6931.
- 45 W trakcie postępowania wyjaśniającego w sprawie pomocy, które doprowadziło do wydania decyzji 2001/856, Komisja została poinformowana o innych środkach mogących stanowić pomoc na rzecz grupy Verlipack lub grupy Beaulieu.
- 46 W ramach swojej odpowiedzi na wszczęcie formalnego postępowania wyjaśniającego, które doprowadziło do wydania decyzji 2001/856, Królestwo Belgii oznajmiło

Komisji pismem z dnia 28 września 1999 r., iż przeniesienie akcji w miejsce zapłaty, które miało miejsce w grudniu 1998 r., w celu wygaśnięcia długów grupy Beaulieu wobec regionu walońskiego mogło zostać uznane jako „nowe podwyższenie kapitału Verlipack, sfinansowane przez grupę Beaulieu, którego koszty zostały jej zwrócone przez wygaśnięcie długu tej grupy wobec regionu walońskiego”.

47 Pismem z dnia 5 lipca 2000 r. skierowanym do Królestwa Belgii Komisja wskazała między innymi na swoje wątpliwości co do potencjalnej pomocy przyznanej przez region waloński na rzecz grupy Beaulieu ze względu na to, że grupa ta w grudniu 1996 r. uzyskała warunki płatności przy nabywaniu udziałów w obiektach Jumet i Ghlin, które byłyby nie do zaakceptowania przez prywatną instytucję finansową. Ponadto Komisja rozpatrzyła kwestię tego, czy przeniesienie akcji w miejsce zapłaty, mające miejsce kilka tygodni po zgłoszeniu przez Verlipack wniosku o ogłoszenie upadłości, nie stanowiło pomocy na rzecz grupy Beaulieu.

48 W tych okolicznościach Komisja zażądała od Królestwa Belgii informacji na temat następujących kwestii: „działalności Worldwide Investors, działań prowadzonych przez Sowagep mających na celu znalezienie inwestora prywatnego, wykorzystania 100 mln BEF subskrybowanych przez Worldwide Investors w czerwcu 1998 r., wyjaśnienia w sprawie różnicy wartości 14 214 akcji nabytych w 1996 r. przez grupę Beaulieu, wyjaśnienia, dlaczego niemiecka grupa Heye nie wiedziała o tych transakcjach obejmujących interwencję ze strony władz walońskich, wyjaśnienia dlaczego region waloński przyznał grupie Beaulieu termin 4 lat bez odsetek na zapłatę za 14 214 akcji, a także wyjaśnienia okoliczności, które — kilka tygodni po zgłoszeniu wniosku o ogłoszenie upadłości obiektów Verlipack, a więc przy pełnej znajomości sytuacji deficytowej Verlipack — skłoniły region waloński do zaakceptowania [wcześniejszej] spłaty tego długu”. W tym samym piśmie Komisja zapytała o ustalenie osoby będącej rzeczywistym beneficjentem podwyższenia kapitału w Verlipack, który w czerwcu 1998 r. został subskrybowany przez Worldwide Investors.

49 Wobec braku odpowiedzi władz belgijskich na to pismo z dnia 5 lipca 2000 r. Komisja wysłała w dniu 29 września 2000 r. ponaglenie. Ponieważ Królestwo Belgii

nie przedstawiło w wyznaczonym terminie wymaganych informacji, Komisja pismem z dnia 19 stycznia 2001 r. nakazała mu formalnie, zgodnie z art. 10 ust. 3 rozporządzenia nr 659/1999, by przekazało jej wszystkie dokumenty, informacje i dane niezbędne do zbadania w świetle art. 87 WE zgodności ze wspólnym rynkiem środków przyznanych Verlipack lub grupy Beaulieu.

- 50 Jednakże zanim to ostatnie pismo zostało doręczone Królestwu Belgii, pismem z dnia 11 stycznia 2001 r., które wpłynęło w dniu 15 stycznia 2001 r., odpowiedziało ono na pismo Komisji z dnia 5 lipca 2000 r., wskazując, że pomimo złych wyników Verlipack w 1997 r., od marca 1998 r. odnotowano zmniejszenie strat dzięki znacznemu wzrostowi produktywności. Władze belgijskie wskazały również na to, że porozumieniem (Heads of Agreement) z dnia 5 czerwca 1998 r. partnerzy prywatni i publiczni postanowili o przyjęciu nowego planu ożywienia działalności. Władze te uściśliły, że ich odpowiedź na wniosek Komisji była siłą rzeczy niepełna ze względu na brak współpracy ze strony grupy Beaulieu.
- 51 W świetle dostępnych informacji Komisja stwierdziła w dniu 6 czerwca 2001 r., że wyżej wymienione zrzeczenie się wierzytelności obejmowało transfer środków publicznych, który należy przypisać państwu belgijskiemu, co stanowi *prima facie* pomoc państwa w rozumieniu art. 87 WE. Ponadto Komisja uznała, że istnieją wątpliwości co do zgodności z art. 87 WE i z art. 61 porozumienia EOG pomocy, z której skorzystała grupa Verlipack czy też grupa Beaulieu, w związku z czym wszczęła ona formalne postępowanie wyjaśniające przewidziane w art. 88 ust. 2 WE wobec tej pomocy, o czym Królestwo Belgii zostało poinformowane w piśmie z dnia 8 czerwca 2001 r., oraz wezwała zainteresowane strony do przedstawienia jej swoich uwag (Dz.U. 2001, C 313, str. 2).
- 52 Związek obrony pracowników Verlipack zwolnionych w Jumet i Ghlin przedstawił swoje uwagi pismem z dnia 3 grudnia 2001 r., Zjednoczone Królestwo — pismem z dnia 7 grudnia 2001 r., a Królestwo Belgii pismem, które wpłynęło do Komisji w dniu 16 stycznia 2002 r.

- 53 Pismem z dnia 23 lipca 2001 r. pełnomocnik skarżącej został poinformowany o decyzji w sprawie wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego. Komisja nie otrzymała od skarżącej żadnych uwag.
- 54 Pismem, które wpłynęło do Komisji w dniu 26 lipca 2001 r., Królestwo Belgii udzieliło odpowiedzi Komisji, przytaczając uwagi, które przedstawiło ono po uzyskaniu nakazu.
- 55 W dniu 24 kwietnia 2002 r. Komisja wydała zaskarżoną decyzję.

Zaskarżona decyzja

- 56 Komisja podkreśliła w zaskarżonej decyzji, że „bez względu na złożoność postanowień o charakterze prawno-finansowym, leżących u podstaw interwencji w czerwcu 1998 r. luksemburskiej spółki inwestycyjnej Worldwide Investors, [...] w grudniu 1998 r. grupa Beaulieu spłaciła dług wobec regionu walońskiego w wysokości 113 712 000 BEF przez przeniesienie 9704 akcji Verlipack Holding II w miejsce zapłaty, których wartość nominalna wynosiła 100 mln BEF, lecz których wartość realna musiała być znacznie niższa, uwzględniając sytuację majątkową tej spółki”.
- 57 Odnośnie do ceny odkupu przez skarżącą na mocy umowy z dnia 18 grudnia 1996 r. niektórych akcji w spółkach Verlipack posiadanych przez region waloński Komisja uznała między innymi, że w przypadku takiego odkupu obowiązek ustalenia ceny odpowiadającej 80% ceny emisyjnej był obowiązkiem ustanowionym przez ustawę belgijską, który został nałożony bez wyjątku na wszystkie osoby, które miały zamiar nabycia akcji uprzywilejowanych tego typu.

- 58 Komisja na tej podstawie wywnioskowała, że „dług grupy Beaulieu wobec regionu walońskiego wynoszący 113 712 000 BEF był długiem bezspornym, którego spłacenie nie było w żaden sposób powiązane z sytuacją finansową grupy Verlipack”.
- 59 Komisja uznała zatem, że przyjmując akcje spółki Verlipack Holding II, nieprzedstawiające żadnej wartości, ze skutkiem powodującym wygaśnięcie bezspornego długu wynoszącego 113 712 000 BEF, region waloński zrzekł się dochodzenia tej kwoty wobec grupy Beaulieu.
- 60 Jednakże Królestwo Belgii utrzymywało, że grupa Beaulieu nie odniosła z tej transakcji żadnej korzyści gospodarczej, uzasadniając to tym, że w drodze zrzeczenia się tej wierzytelności przyznało ono grupie Beaulieu kompensatę za „wkład kapitałowy wniesiony w czerwcu 1998 r.”.
- 61 Tymczasem Komisja podkreśliła w zaskarżonej decyzji, że „Heads of Agreement” z dnia 5 czerwca 1998 r. przewidywały jedynie zobowiązanie się władz walońskich do przedstawienia inwestora, a nie do dokapitalizowania Verlipack Holding II kwotą 100 mln BEF.
- 62 Komisja ponadto stwierdziła, że Królestwo Belgii nie wykazało w pierwszej kolejności istnienia porozumienia, zgodnie z którym grupa Beaulieu przejęła zobowiązanie regionu walońskiego polegające na znalezieniu inwestora, który wniósłby do spółki 100 mln BEF i w drugiej kolejności istnienia drugiego odrębnego porozumienia, którego zakres wykraczał poza pierwsze porozumienie, przewidującego zapewnienie przez region waloński zwrotu kwoty 100 mln BEF grupie Beaulieu, która miała zostać wniesiona przez prywatnego inwestora.

- 63 Komisja uznała, że jedynym elementem niebudzącym wątpliwości była okoliczność, iż region waloński zrzekł się w dniu 20 listopada 1998 r. bezspornej wierzytelności w wysokości 113 712 000 BEF wobec grupy Beaulieu w zamian za 9704 akcje spółki Verlipack Holding II, której sytuacja uległa dalszemu pogorszeniu, tak iż w czerwcu 1998 r. konieczne stało się opracowanie nowego planu refinansowania, w ramach którego znalezienie prywatnego inwestora, który zgodziłby się na wniesienie 100 mln BEF do kapitału zakładowego, okazało się niemożliwe. Komisja podniosła, że w dniu 11 lutego 1999 r. kapitał tej spółki wyceniono na 1 BEF.
- 64 Jeśli chodzi o ewentualną zgodność pomocy państwa ze wspólnym rynkiem, mimo że Królestwo Belgii nie powołało się na żadną przyczynę takiej zgodności, Komisja jednak zbadała tę kwestię i doszła w istocie do wniosku, że pomoc przyznana grupie Beaulieu była jedynie pomocą operacyjną, która zwolniła grupę Beaulieu z kosztów, które powinna ona była normalnie ponieść w ramach bieżącego zarządzania lub prowadzonej przez nią działalności. Komisja podniosła, że taka pomoc była niezgodna z przepisami wspólnotowymi, ponieważ grupa Beaulieu nie posiadała obiektów produkcyjnych w żadnym z regionów, o których mowa w art. 87 ust. 3 lit. a) WE.
- 65 Ostatecznie Komisja uznała, przypominając przepisy art. 14 rozporządzenia nr 659/99, że „[c]elem przywrócenia warunków gospodarczych, którym przedsiębiorstwo musiałoby sprostać, gdyby nie została mu przyznana pomoc niezgodna ze wspólnym rynkiem, władze belgijskie [powinny ...] ją odzyskać od beneficjenta”.
- 66 Artykuł 1 zaskarżonej decyzji stanowi:

„Pomoc państwa przyznana przez Belgię grupie Beaulieu (Ter Lembeek International) w formie zrzeczenia się wierzytelności w kwocie 113 712 000 BEF jest niezgodna ze wspólnym rynkiem” [tłumaczenie nieoficjalne, podobnie jak wszystkie cytaty z tej decyzji poniżej].

67 Artykuł 2 zaskarżonej decyzji przewiduje:

„1. Belgia podejmie wszelkie niezbędne kroki w celu odzyskania od beneficjenta pomocy wskazanej w art. 1, która została już niezgodnie z prawem oddana do jego dyspozycji.

2. Odzyskanie pomocy następuje bezzwłocznie zgodnie z procedurami obowiązującymi w prawie krajowym, o ile umożliwiają one natychmiastowe i skuteczne wykonanie niniejszej decyzji. Pomoc podlegająca odzyskaniu obejmuje odsetki od dnia, w którym została ona oddana do dyspozycji beneficjenta, do dnia jej zwrotu. Odsetki są obliczane w oparciu o stopę referencyjną stosowaną do obliczenia ekwiwalentu subwencyjnego w ramach pomocy na cele regionalne”.

Przebieg postępowania i żądania stron

68 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 22 lipca 2002 r. skarżąca wniosła skargę będącą przedmiotem niniejszego postępowania.

69 Skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi o stwierdzenie nieważności za dopuszczalną i zasadną;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

70 Komisja wnosi do Sądu o:

— uznanie skargi za niedopuszczalną lub jej oddalenie;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

71 Wskutek zmian wprowadzonych w składzie izb Sądu w nowym roku sądowym, sędzia sprawozdawca został przydzielony do piątej izby. Zatem niniejsza sprawa została przydzielona piątej izbie w składzie powiększonym.

72 Zgodnie ze sprawozdaniem sędziego sprawozdawcy Sąd (piąta izba w składzie powiększonym) zdecydował o otwarciu procedury ustnej bez przeprowadzania środków dowodowych. Jednakże w ramach środków organizacji postępowania zwrócił się do Komisji o przedstawienie pewnych dokumentów, jak również spisu dokumentów znajdujących się w jej posiadaniu w ramach postępowania, które doprowadziło do niniejszej sprawy. Komisja odpowiedziała na to wezwanie w wyznaczonym terminie.

73 Podczas rozprawy w dniu 21 lutego 2006 r. wysłuchano wystąpień stron i ich odpowiedzi na pytania ustne Sądu.

W przedmiocie dopuszczalności

Argumenty stron

74 Komisja podkreśla na wstępie, że skarżąca nie przedstawiła uwag w żadnym momencie ani w ramach formalnego postępowania wyjaśniającego zakończonego

wydaniem zaskarżonej decyzji, ani w ramach postępowania zakończonego wydaniem decyzji 2001/856, mimo że w tej ostatniej decyzji zapowiedziano już dochodzenie w sprawie spornej pomocy.

- 75 Komisja twierdzi, że wszystkie zarzuty podniesione przez skarżącą są niedopuszczalne, ponieważ opierają się one na twierdzeniach faktycznych nigdy nieprzedstawionych przez skarżącą w ramach formalnego postępowania wyjaśniającego, oraz z tego względu, że znaczna część dokumentów załączonych do skargi — o ile nie wskazano wyraźnie inaczej — nie była znana Komisji w momencie wydawania przez nią zaskarżonej decyzji. Jeśli chodzi o twierdzenia faktyczne dotyczące zarzutu pierwszego, sytuacja taka miała mieć, po pierwsze, miejsce w przypadku twierdzenia, iż to region waloński „zmusił” skarżącą do zawarcia umowy z dnia 18 grudnia 1996 r., w związku z czym faktyczne zrzeczenie się tej wierzytelności w załączniku z dnia 20 listopada 1998 r. nie stanowi pomocy państwa. To samo odnosi się do twierdzenia, zgodnie z którym skarżąca nie była beneficjentem pomocy ze względu na to, że była ona właścicielem akcji jedynie w ograniczonym okresie czasu. Po drugie, Komisja utrzymuje niedopuszczalność argumentu skarżącej, przy pomocy którego kwestionuje ona wykładnię rozporządzenia królewskiego z 1985 r., jako że nie został on powołany w ramach formalnego postępowania wyjaśniającego. Po trzecie, skarżąca nie może kwestionować zaskarżonej decyzji w odniesieniu do okoliczności, iż sporna pomoc może wpływać na wymianę handlową, zwłaszcza na rynek wyrobów włókienniczych, i powodować zakłócenia konkurencji, ponieważ elementy te zostały przedstawione w decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego. Odnosząc się do zarzutu drugiego, Komisja powołuje się na jego niedopuszczalność, uzasadniając to tym, że opiera się on na błędnym założeniu, w myśl którego pomoc służyła wyrównaniu domniemanej straty związanej z rzekomo przymusowym odkupem akcji. Co się tyczy zarzutu trzeciego, Komisja wnosi również o stwierdzenie jego niedopuszczalności, ponieważ równa się on twierdzeniu, iż skarżąca nie odniosła żadnej korzyści z aneksu z dnia 20 listopada 1998 r., jako że stanowił on jedynie pewien rodzaj wyrównania z tytułu przymusowego odkupu akcji i świadectw udziałowych mającego miejsce w 1996 r.
- 76 W kwestii załączonych do skargi dokumentów Komisja uściśliła, że z wyjątkiem statutu przedsiębiorstwa oraz udzielonego adwokatowi pełnomocnictwa, jak wynika również z jej pisma z dnia 20 grudnia 2002 r., nie posiadała ona jedenastu załączników załączonych do skargi, to jest załączników 4, 4a, 5, 7, 8, 9, 10, 13, 18,

20a i 21. Z powyższego wynika również, że załączniki te należy uznać za niedopuszczalne w zakresie, w jakim stanowią one podstawę zarzutów i argumentów skarżącej.

77 Ponadto, wbrew twierdzeniom skarżącej, pewne dokumenty, które nie znajdowały się w posiadaniu Komisji w momencie wydawania przez nią zaskarżonej decyzji, są istotne z punktu widzenia przedstawionej przez skarżącą argumentacji. Dotyczy to załączników związanych z umową z dnia 29 września 1987 r. zawartą między R. De Backerem i W. De Clerkiem (pkt 11 skargi), wkładem grupy Beaulieu do Verlipack (pkt 17 i 18 skargi), corocznym odkupem przez grupę Beaulieu (pkt 20 skargi), a także umową z dnia 26 grudnia 1996 r., która została zawarta z jednej strony między Imcopack Vlaanderen NV i Imcopack Wallonie a Heye z drugiej strony (pkt 30 skargi). Komisja stoi zatem na stanowisku, iż błędne jest twierdzenie, że dokumenty te dotyczą jedynie drugorzędnych aspektów odnoszących się do historii tej sprawy.

78 Skarżąca twierdzi, że powołane przez nią zarzuty są dopuszczalne, ponieważ są one oparte wyłącznie na dokumentach, o których Komisja wiedziała w momencie wydawania zaskarżonej decyzji, oraz że choć Komisja nie przedstawiła w tej decyzji wszystkich okoliczności faktycznych mających istotne znaczenie dla przeprowadzenia właściwej analizy tej sprawy w świetle prawa pomocy państwa, posiada ona gruntowną wiedzę o okolicznościach faktycznych odnoszących się do spornych akt sprawy stanowiących podstawę wydania decyzji 2001/856 i przekazuje nawet dokumenty nieznajdujące się w posiadaniu skarżącej, jak na przykład załącznik IV do odpowiedzi na skargę.

79 Skarżąca uściśla, że w piśmie z dnia 6 grudnia 2002 r. oraz za pośrednictwem poczty elektronicznej z dnia 11 grudnia 2002 r. zwróciła się o podanie spisu dokumentów, które znajdowały się w posiadaniu Komisji w momencie wydawania przez nią zaskarżonej decyzji, jak również o podanie dokładnych informacji na temat twierdzeń faktycznych, które nie zostały przedstawione na etapie postępowania poprzedzającego wniesienie skargi. W piśmie z dnia 20 grudnia 2002 r. Komisja odpowiedziała jej w odniesieniu do twierdzeń faktycznych, że wykonywanie pracy adwokatów skarżącej nie należy do zakresu jej obowiązków, zaś w odniesieniu do

dokumentów ograniczyła się ona do niejasnej wzmianki, które z dokumentów wyliczonych przez skarżącą, nie znajdowały się w jej posiadaniu, nie przekazując jej spisu tych dokumentów. Jednak to na Komisji spoczywał obowiązek wykazania, że nie posiadała ona tych danych, ponieważ zawierając w swoim piśmie z dnia 20 grudnia 2002 r., w którym odmówiła ujawnienia akt sprawy, niepełną odpowiedź na zapytanie skarżącej, uniemożliwiła ona ustalenie zarówno przez skarżącą, jak i Sąd tego, czy w świetle danych faktycznych znajdujących się w jej posiadaniu mogła ona wydać zaskarżoną decyzję.

80 Jeśli chodzi o dokumenty, co do których Komisja wyraźnie utrzymuje, iż nie znajdowały się w jej posiadaniu w momencie wydawania zaskarżonej decyzji, skarżąca podnosi, że z wyjątkiem dokumentów, które jedynie wyjaśniały i miały za przedmiot szereg drugorzędnych aspektów związanych z historią tej sprawy (takich jak protokół z walnego zgromadzenia spółki Imcour lub rozmaite pożyczki, które grupa Beaulieu udzieliła grupie Verlipack), wszystkie dokumenty przedstawione przez nią w toku postępowania znajdowały się w posiadaniu Komisji w momencie wydawania zaskarżonej decyzji, co oznacza, że Komisja nie może powołać się na niedopuszczalność zarzutów podniesionych przez skarżącą.

81 Jeśli chodzi o twierdzenia faktyczne, w odniesieniu do których Komisja oświadcza, że nie wiedziała o nich w momencie wydawania zaskarżonej decyzji, skarżąca stwierdza, że — z wyjątkiem twierdzenia, zgodnie z którym w grudniu 1997 r. Sowagep obiecała wniesienie do Verlipack nowego wkładu kapitałowego w wysokości 100 mln BEF, które zresztą nie ma żadnego wpływu na niniejszą sprawę — jedynie jedno z tych twierdzeń faktycznych zostało podważone przez Komisję, jako że było jej ono nieznanne, a mianowicie twierdzenie, zgodnie z którym odkup akcji i świadectw udziałowych na podstawie umowy z dnia 18 grudnia 1996 r. nie był dobrowolny. Skarżąca utrzymuje, że niezależnie od względów natury gospodarczej, które świadczą o przymusowym charakterze tego zakupu, ten przymus zakupu akcji wynika wyraźnie z noty regionu walońskiego z dnia 25 maja 1998 r., której adresatem była Komisja, w związku z czym była ona w jej posiadaniu.

Ocena Sądu

82 Aby ustalić, czy beneficjent pomocy może powołać się na okoliczności faktyczne i dokumenty, które nie zostały podane do wiadomości Komisji przed wydaniem jej decyzji oraz czy zarzuty oparte na takich okolicznościach faktycznych i dokumentach są dopuszczalne, należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, w ramach skargi o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 230 WE, zgodność z prawem aktu wspólnotowego winna być oceniona z uwzględnieniem okoliczności faktycznych i prawnych istniejących w dacie, w której akt został wydany. W szczególności złożone oceny dokonane przez Komisję winny być zbadane tylko w odniesieniu do tych elementów, którymi dysponowała ona w momencie ich dokonywania (wyroki Trybunału z dnia 7 lutego 1979 r. w sprawach połączonych 15/76 i 16/76 Francja przeciwko Komisji, Rec. str. 321, pkt 7; z dnia 10 lipca 1986 r. w sprawie 234/84 Belgia przeciwko Komisji, Rec. str. 2263, pkt 16; z dnia 26 września 1996 r. w sprawie C-241/94 Francja przeciwko Komisji, Rec. str. I-4551, pkt 33 oraz z dnia 11 września 2003 r. w sprawie C-197/99 P Belgia przeciwko Komisji, Rec. str. I-8461, pkt 86; wyroki Sądu z dnia 25 czerwca 1998 r. w sprawach połączonych T-371/94 i T-394/94 British Airways i in. oraz British Midland Airways przeciwko Komisji, Rec. str. II-2405, pkt 81 oraz z dnia 15 września 1998 r. w sprawach połączonych T-126/96 i T-127/96 BFM i EFIM przeciwko Komisji, Rec. str. II-3437, pkt 88; z dnia 6 października 1999 r. w sprawie T-110/97 Kneissl Dachstein przeciwko Komisji, Rec. str. II-2881, pkt 47; w sprawie T-123/97 Salomon przeciwko Komisji, Rec. str. II-2925, pkt 48 oraz z dnia 11 maja 2005 r. w sprawach połączonych T-111/01 i T-133/01 Saxonia Edelmetalle i ZEMAG przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. II-1579, pkt 67).

83 W tym względzie nie można zarzucać Komisji nieuwzględnienia ewentualnych informacji, które mogły zostać jej przedstawione w toku postępowania administracyjnego, lecz nie zostały jej przedstawione, ponieważ na Komisji nie spoczywa obowiązek badania z urzędu i na podstawie przypuszczeń okoliczności, jakie mogły zostać jej przedstawione (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 2 kwietnia 1998 r. w sprawie C-367/95 P Komisja przeciwko Sytraval i Brink's France, Rec. str. I-1719, pkt 60 oraz wymieniony w pkt 82 powyżej wyrok z dnia 11 września 2003 r. w sprawie Belgia przeciwko Komisji, pkt 87; wyrok Sądu z dnia 14 stycznia 2004 r. w sprawie T-109/01 Fleuren Compost przeciwko Komisji, Rec. str. II-127, pkt 49).

- 84 Sąd wywiódł z tego, że skarżący, który uczestniczył w formalnym postępowaniu wyjaśniającym przewidzianym w art. 88 ust. 2 WE, nie może powołać się na argumenty dotyczące stanu faktycznego nieznanego Komisji i o których skarżący jej nie powiadomił w trakcie formalnego postępowania wyjaśniającego. Za to nic nie stoi na przeszkodzie, by zainteresowany wysunął w odniesieniu do końcowej decyzji zarzut prawny niepodniesiony w trakcie postępowania administracyjnego (zob. wymieniony w pkt 82 powyżej wyrok w sprawach połączonych Saxonía Edelmetalle i ZEMAG przeciwko Komisji, pkt 68 oraz przywołane tam orzecznictwo).
- 85 Orzecznictwo to może mieć zastosowanie — z zastrzeżeniem całkowicie wyjątkowych przypadków — do sytuacji, tak jak w niniejszym przypadku, w której przedsiębiorstwo nie wzięło udziału w postępowaniu wyjaśniającym przewidzianym w art. 88 ust. 2 WE (zob. podobnie wymieniony w pkt 82 powyżej wyrok w sprawach połączonych Saxonía Edelmetalle i ZEMAG przeciwko Komisji, pkt 69).
- 86 Nie ulega bowiem wątpliwości, że skarżąca nie uczyniła żadnego użytku ze swojego prawa do wzięcia udziału w formalnym postępowaniu wyjaśniającym, nawet jeżeli z pisma Królestwa Belgii z dnia 11 stycznia 2001 r. skierowanego do Komisji, które wpłynęło w dniu 15 stycznia 2001 r., wynika, że została ona specjalnie zaproszona przez władze walońskie do wzięcia czynnego udziału w opracowywaniu ich odpowiedzi na żądanie informacji, które Komisja skierowała do Królestwa Belgii w dniu 5 lipca 2000 r. Zresztą, pomimo powtarzających się wezwań i w braku jakiegokolwiek odpowiedzi na żądanie informacji wystosowane przez Komisję, pełnomocnik Królestwa Belgii zażądał od skarżącej pismem z dnia 28 września 2000 r. przedstawienia mu informacji, aby mógł on udzielić Komisji właściwej odpowiedzi. Dwa ostatnie ustępy tego pisma brzmią następująco:

„W świetle powyższego mój klient zwraca uwagę Państwa klienta na ryzyko, że Komisja Europejska najprawdopodobniej nakaże władzom belgijskim w swojej następnej decyzji odzyskanie od Państwa klienta kwoty 113 712 000 BEF powiększonej o odsetki.

Pomimo upływu terminu byłoby niemniej pożądane, by Państwa klient podjął pilnie współpracę przy rozpoznawaniu sprawy i przedłożył wszystkie wymagane od niego dokumenty, co być może umożliwi regionowi walońskiemu przedstawienie Komisji Europejskiej jego punktu widzenia jeszcze przed wydaniem decyzji”.

- 87 Ponadto w wyżej wymienionym piśmie z dnia 11 stycznia 2001 r. władze walońskie poinformowały Komisję o tym, że ich pełnomocnik nadaremnie starał się uzmysłowić pełnomocnikowi grupy Beaulieu znaczenie postępowania wszczętego przez Komisję oraz ryzyko dla tej grupy związane z takim postępowaniem oraz że ich odpowiedź na przedstawione przez Komisję żądanie informacji jest o tyle niepełna, że grupa Beaulieu nie podjęła z nimi współpracy.
- 88 Ponadto pełnomocnik skarżącej został poinformowany w piśmie z dnia 23 lipca 2001 r. o decyzji Komisji z dnia 6 czerwca 2001 r. o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego, której kopię uzyskał.
- 89 Ostatecznie nie ulega wątpliwości, że skarżąca została wymieniona z nazwy w decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego — zwłaszcza w tytule II.2 dotyczącym konkretnie grupy Beaulieu, która jest, jak wyjaśnia pkt 20 decyzji, kontrolowana przez skarżącą — oraz że w decyzji tej, w szczególności w pkt 29–43 i 70–75, a także w przypisie 4, wspomniano o wątpliwościach co do okoliczności zrzeczenia się w dniu 20 listopada 1998 r. przez region waloński bezspornej wierzytelności wobec grupy Beaulieu w kwocie 113 712 000 BEF w zamian za 9704 akcji Verlipack Holding II, której sytuacja pogorszyła się do tego stopnia, że wartość aktywów tej spółki została w dniu 11 lutego 1999 r.yceniona na 1 BEF.
- 90 Choć skarżąca doskonale wiedziała, że zostało wszczęte formalne postępowanie wyjaśniające, które dotyczyło w szczególności zrzeczenia się spornej wierzytelności,

oraz jak konieczne i ważne było dla niej dostarczenie określonych informacji ze względu na wcześniej sformułowane przez Komisję wątpliwości co do zgodności tego zrzeczenia się wiarygodności w świetle prawa wspólnotowego, postanowiła ona nie uczestniczyć w formalnym postępowaniu wyjaśniającym, nie twierdząc zresztą, że decyzja o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego była uzasadniona w stopniu niewystarczającym dla właściwego wykonywania przez nią przysługujących jej uprawnień (zob. podobnie wymieniony w pkt 83 powyżej wyrok w sprawie Fleuren Compost przeciwko Komisji, pkt 46).

- 91 Z powyższego wynika, że z jednej strony skarżąca nie może powoływać się po raz pierwszy przed Sądem na informacje, o których Komisja nie wiedziała w momencie wydawania zaskarżonej decyzji. Jest tak zwłaszcza wtedy, gdy chodzi w szczególności o argumenty przedstawione przez skarżącą dotyczące stanu faktycznego, które — jej zdaniem — są istotne dla przeprowadzenia właściwej analizy tej sprawy w świetle prawa z zakresu pomocy państwa.
- 92 Z drugiej strony beneficjent pomocy nie może podnieść — pod rygorem niedopuszczalności — zarzutu popartego jedynie informacjami, o których Komisja nie wiedziała w momencie wydawania zaskarżonej decyzji, ponieważ oceny legalności decyzji w zakresie pomocy państwa należy dokonać w oparciu o informacje, którymi Komisja mogła dysponować w momencie wydawania przez nią decyzji.
- 93 Stwierdzić jednakże należy, że zarzuty podniesione przez skarżącą na poparcie jej skargi są oparte na informacjach, o których Komisja wiedziała w chwili wydawania zaskarżonej decyzji.
- 94 W ramach zarzutu pierwszego skarżąca utrzymuje, po pierwsze, że w ramach nabycia zgodnie z umową z dnia 18 grudnia 1996 r. 14 214 akcji serii B i świadectw udziałowych serii I w kapitale Verlipack za kwotę 113 712 000 BEF została ona do

tego zmuszona przez władze walońskie. Zdaniem skarżącej wywarcie na nią takiego przymusu stanowi okoliczność, która powinna być zostać uwzględniona przez Komisję dla celów ustalenia, czy spełnione zostały przesłanki związane z jednej strony z istnieniem pomocy sprzyjającej niektórym przedsiębiorstwom i, z drugiej strony w przypadku wystąpienia takiej sytuacji, z faktem, że skarżąca jest przedsiębiorstwem będącym beneficjentem pomocy, co nie ma miejsca w niniejszym przypadku.

95 Na poparcie argumentu związanego z przymusem skarżąca powołuje się na notę regionu walońskiego skierowaną do Komisji z dnia 25 maja 1998 r. o następującej treści: „[p]onieważ region waloński utracił zaufanie do grupy Beaulieu, uzależnia on udzielenie zezwolenia na ustanowienie dwóch holdingów od odkupu jego akcji w obiektach eksploatacyjnych Verlipack Ghlin i Verlipack Jumez”.

96 W kwestii niedopuszczalności argumentu dotyczącego przymusu stwierdzić należy, co również wynika z akt sprawy oraz z pytań Sądu zadanych w tej kwestii na rozprawie, że po pierwsze, Komisja nie kwestionuje tego, iż w chwili wydawania zaskarżonej decyzji wiedziała o nocie z dnia 25 maja 1998 r. Po drugie, strony sporu nie są zgodne jedynie w kwestii zakresu tej noty oraz sposobu, w jaki należy interpretować zawarty w niej czasownik „uzależnić”, a nie co do okoliczności faktycznej, iż skarżąca odkupiła akcje posiadane przez region waloński. Argument skarżącej dotyczący zastosowania wobec niej przymusu ma zatem w rzeczywistości na celu uczynienie zarzutu Komisji, iż popełniła błąd w ocenie treści tej noty, wobec czego argument ten należy uznać za dopuszczalny.

97 Po drugie, jeśli chodzi o argument skarżącej, przy pomocy którego podważa ona okoliczność, iż rozporządzenie królewskie z 1985 r. uzasadniało zawyżenie ceny spornych akcji i świadectw udziałowych ustalonej w umowie z dnia 18 grudnia

1996 r., stwierdzić również należy, że Komisja wiedziała o takiej informacji w momencie wydawania zaskarżonej decyzji, co wynika w szczególności z pkt 62–64 oraz z przypisu 21 do decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego. Ponadto skierowane do Komisji pismo władz walońskich z dnia 11 stycznia 2001 r., które wpłynęło w dniu 15 stycznia 2001 r., brzmi następująco:

„Należy przypomnieć, że cena globalna za akcje uprzywilejowane bez prawa głosu oraz świadectwa udziałowe wynosząca 113 712 000 BEF, które region waloński posiadał w Verlipack Ghlin i Verlipack Jumet, stanowiły wówczas 80% wartości tych akcji i świadectw udziałowych obliczonej na podstawie ich ceny emisyjnej.

Rozporządzenie królewskie z dnia 7 maja 1985 r. (artykuł 3) w sprawie emisji akcji uprzywilejowanych bez prawa głosu przez spółki akcyjne działające w sektorze krajowym stanowi bowiem, że w przypadku odsprzedaży akcji uprzywilejowanych bez prawa głosu spółce emitującej lub osobie trzeciej »cena nie może być niższa od 80% ceny emisyjnej«.

Mając na uwadze sytuację finansową grupy Verlipack, objętej wówczas w pełni restrukturyzacją, cena ta bez wątpienia nie odpowiadała rzeczywistej wartości akcji i świadectw udziałowych, lecz została ustalona w celu przestrzegania wyżej wymienionych belgijskich przepisów prawa, na co grupa Beaulieu wyraziła zgodę.

[...]

Zatem strony ustaliły dla grupy Beaulieu czteroletni termin zwrotu długu bez odsetek, aby wyrównać w pewnym stopniu nadmierne koszty wynikające z zastosowania uregulowania (zaktualizowanego w dniu płatności) w stosunku do wartości ekonomicznej dobra”.

- 98 Zresztą zasadniczo ta sama informacja widnieje w pkt 2 pisma Królestwa Belgii z dnia 26 lipca 2001 r., którego adresatem jest Komisja.
- 99 W każdym przypadku nie można uznać argumentu opartego na rozporządzeniu królewskim z 1985 r. jako elementu, który nie może zostać poddany ocenie Sądu, ponieważ chodzi o kwestię wykładni tego rozporządzenia.
- 100 Po trzecie, co się tyczy niedopuszczalności argumentu skarżącej, zgodnie z którym zaskarżona decyzja jest związana i błędna w odniesieniu do analizy dwóch przesłanek dotyczących naruszenia konkurencji i wpływu na wymianę handlową między państwami członkowskimi, należy stwierdzić, że skarżąca nie powołuje się na żadną informację, do której Komisja nie miała dostępu w chwili wydawania zaskarżonej decyzji, lecz jedynie krytykuje analizę zawartą w pkt 70–72 zaskarżonej decyzji, która opiera się na pozycji grupy Beaulieu na rynku wyrobów włókienniczych, podczas gdy decyzja ta dotyczy jej jako akcjonariusza spółek należących do grupy Verlipack, a nie jako producenta wyrobów włókienniczych.
- 101 Z powyższego wynika, że zarzut niedopuszczalności podniesiony przez Komisję wobec zarzutu pierwszego powinien zostać oddalony.
- 102 Jeśli chodzi o zarzut drugi, w którym skarżąca utrzymuje, że Komisja naruszyła zasadę proporcjonalności poprzez domaganie się odzyskania pomocy, choć rzekomo przymusowy odkup spornych akcji i świadectw udziałowych nie przyniósł skarżącej żadnej korzyści, jest on oparty na tych samych informacjach, które zostały przytoczone w ramach zarzutu pierwszego, o których Komisja wiedziała w momencie wydawania zaskarżonej decyzji. Zarzut niedopuszczalności podniesiony wobec tego zarzutu powinien zatem również zostać oddalony.

- 103 W odniesieniu do zarzutu trzeciego, w którym skarżąca podnosi naruszenie przez Komisję zasady równego traktowania, stwierdzić należy, że podważa on metodę obliczania wartości akcji serii B i świadectw udziałowych serii I, moment obliczenia ich wartości, a także ustalenie beneficjenta pomocy w oparciu o okoliczność, że aneks z dnia 20 listopada 1998 r. był jedynie pewnym rodzajem wyrównania przymusowego odkupu powyższych akcji i świadectw udziałowych w 1996 r. Tym samym skarżąca ponownie opiera się na informacjach, które znajdowały się w posiadaniu Komisji w chwili wydawania zaskarżonej decyzji. Zatem nie można przychylić się do zarzutu niedopuszczalności, który został podniesiony wobec tego zarzutu.
- 104 W odniesieniu do dokumentów powołanych przez skarżącą na poparcie jej wniosku i wymienionych w pkt 76 niniejszego wyroku, z których niektóre — jej zdaniem — wyjaśniają jedynie pewne drugorzędne aspekty tej sprawy, należy w pierwszej kolejności odnotować, że zgodnie z orzecznictwem wymienionym w pkt 82–84 powyżej nie powinny one zostać wzięte pod uwagę. W drugiej kolejności, jak wynika z akt sprawy i z pytań Sądu zadanych w tej kwestii w toku procedury ustnej, żaden powołany przez skarżącą zarzut lub argument nie opiera się na dokumentach, co do których Komisja utrzymuje, że nie znajdowały się w jej posiadaniu w chwili wydawania zaskarżonej decyzji — czy to w aktach sprawy, w której wydano zaskarżoną decyzję, czy też w aktach powiązanej z nią sprawy.
- 105 Ostatecznie w kwestii argumentu skarżącej opartego na załączniku 18 do skargi, zgodnie z którym w grudniu 1997 r. Sowagep przyrzekła dokapitalizowanie Verlipack kwotą 100 milionów BEF, wystarczy stwierdzić, że sama skarżąca utrzymuje, że nie jest on bez znaczenia dla niniejszej sprawy.
- 106 Z powyższego wynika, że z jednej strony skarżąca nie może powoływać się na dokumenty wymienione w pkt 76 niniejszego wyroku, których zatem nie można uwzględnić, i z drugiej strony, że podniesiony przez Komisję zarzut niedopuszczalności należy odrzucić.

Co do istoty

- 107 Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi cztery zarzuty oparte na naruszeniu odpowiednio, po pierwsze, art. 87 ust. 1 WE i art. 7 i 13 rozporządzenia nr 659/1999, po drugie, zasady proporcjonalności i art. 14 rozporządzenia nr 659/1999, po trzecie, zasady równego traktowania, i po czwarte, obowiązku uzasadnienia.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, opartego na naruszeniu art. 87 ust. 1 WE oraz art. 7 w związku z art. 13 rozporządzenia nr 659/1999

- 108 Skarżąca dzieli zarzut pierwszy na trzy części dotyczące w pierwszej kolejności istnienia pomocy sprzyjającej niektórym przedsiębiorstwom, następnie okoliczności, iż w przypadku gdyby została przyznana korzyść, skarżąca nie może być uznawana za uprzywilejowane przedsiębiorstwo w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE, oraz w końcu naruszenia konkurencji i wpływu na wewnątrzspółnotową wymianę handlową.

W przedmiocie pierwszej części zarzutu dotyczącej istnienia pomocy sprzyjającej niektórym przedsiębiorstwom.

— Argumenty stron

- 109 Skarżąca w pierwszej kolejności uznaje, że rozumowanie zawarte w zaskarżonej decyzji, a mianowicie fakt posiadania przez nią bezspornego i wymagalnego długu w wysokości 113 712 000 BEF, spłaconego przez nią w drodze cesji 9704 akcji, które posiadała w spółce Verlipack Holding II, mających niższą wartość bądź wręcz

bezwartościowych, jest zbyt uproszczone. Podstawą tego typu rozumowania jest bowiem abstrakcyjne uwzględnienie wiarytelności wynoszącej 113 712 000 BEF i nie bierze ono w żaden sposób pod uwagę stanu faktycznego i rzeczywistości gospodarczej. W zaskarżonej decyzji rzeczony dług jest traktowany, jakby chodziło o obowiązek zwrotu środków, które władze publiczne faktycznie udostępniły skarżącej, co nie ma tu miejsca.

- 110 W ten oto sposób skarżąca wskazuje na to, że na podstawie umowy z dnia 18 grudnia 1996 r. została ona zmuszona do nabycia akcji od regionu walońskiego oraz że zachowała je jedynie przez krótki okres czasu, a mianowicie od dnia 18 grudnia 1996 r. do dnia 11 kwietnia 1997 r., w którym to dniu kontrolę nad Verlipack Holding II przejęła Heye. Od początku było jasne, że rzeczywistym adresatem była spółka Verlipack Holding I, nad którą kontrolę miała przejąć Heye. Dla skarżącej wartość majątkowa tych akcji nie miała zatem żadnej wartości. Ponadto nie tylko względy natury gospodarczej powinny były skłonić Komisję do uznania, iż umowa z dnia 18 grudnia 1996 r. nie była transakcją dokonaną dobrowolnie przez skarżącą. Komisja została w pełni poinformowana na piśmie w toku formalnego postępowania wyjaśniającego o tym, że umowa ta została narzucona skarżącej. W ten oto sposób z noty z dnia 25 maja 1998 r., skierowanej przez region waloński do Komisji wynika, że stracił on do skarżącej wszelkie zaufanie i że jego życzeniem była przynależność do grupy kontrolowanej przez Heye. Region waloński nałożył więc na grupę Beaulieu wymóg odkupienia od niego całego udziału, zanim będzie on mógł przyjąć nowego partnera do akcjonariatu grupy Verlipack. Równocześnie Heye nie chciała przystąpić do grupy, w której udział posiadały władze publiczne.
- 111 Skarżąca uważa w drugiej kolejności, że przymusowego odkupu akcji Verlipack Junet i Verlipack Ghlin nie można analizować jako korzyści w rozumieniu art. 87 WE.
- 112 Jeśli chodzi, po pierwsze, o obiektywną wycenę akcji, o których mowa, nie można podważyć, iż rzeczywista wartość akcji z pewnością nie wynosiła 113 712 000 BEF. Skądinąd w skierowanym do Komisji piśmie z dnia 11 stycznia 2001 r., które

wpłynęło w dniu 15 stycznia 2001 r., region waloński uznał nieproporcjonalność ceny opartej na rozporządzeniu królewskim z 1985 r. i brak jakiegokolwiek powiązania z ekonomiczną wartością akcji i świadectw udziałowych, podczas gdy w sytuacji, w której wyceny dokonałby specjalista, stwierdziłby on, iż odkupione akcje nie mają żadnej wartości. Skierowane do Komisji pismo Królestwa Belgii z dnia 26 lipca 2001 r. potwierdza to stwierdzenie, ponieważ zgodnie z tym pismem sytuacja finansowa trzech spółek Verlipack była niepokojąca, a cena sprzedaży akcji i świadectw udziałowych ustalona na podstawie rozporządzenia królewskiego z 1985 r. już nie odpowiadała ich rzeczywistej wartości. Żaden normalny podmiot nie chciałby dokonać tego typu zakupu na takich warunkach, co oznacza, że mając na uwadze okoliczności, o których mowa, zakup ten nie może zostać zakwalifikowany jako dobrowolne nabycie. Ponadto na dzień odkupu Heye nie podjęła żadnych zobowiązań co do jej ewentualnego udziału w kapitale grupy Verlipack, przy czym takie zobowiązanie zostało podjęte jedynie na mocy umowy z dnia 26 grudnia 1996 r. między z jednej strony — Imcopack Vlaanderen i Imcopack Wallonie, a z drugiej strony — Heye.

113 Następnym nabycia akcji było również całkowite wycofanie się regionu walońskiego z Verlipack Jumet i Verlipack Ghlin, co stanowiło istotną dodatkową niedogodność.

114 Okoliczność, iż akcje miały już w tym czasie wartość zerową, a nawet ujemną, znajduje potwierdzenie z jednej strony w decyzji 2001/856 nadmieniającej w pkt 104, że „[w]yniki osiągnięte przez obiekty w Ghlin i Jumet wykazują znaczące straty operacyjne, jak również znacznie zmniejszony obrót w roku 1996 w porównaniu z ubiegłymi latami”, stanowiącej w pkt 107, iż „Komisja zauważa, że jeszcze przed przystąpieniem Heye do grupy Verlipack nie była w stanie wykazać zdolności do utrzymania się na rynku” oraz stwierdzającej w pkt 115, iż „wyniki operacyjne [Verlipack] przed przystąpieniem Heye do grupy niewątpliwie świadczyły o trudnościach tej grupy”. Z drugiej strony sama Komisja wiedziała o katastrofalnej sytuacji finansowej, w jakiej znajdowała się Verlipack pod koniec 1996 r. Komisja odnotowała odpowiednio w pkt 11 i 12 zaskarżonej decyzji, że „[d]wie spółki mające siedzibę w Walonii wykazywały w tym okresie straty”, dotyczy

to lat 1995 i 1996, oraz że „[g]rupa Verlipack nie była w stanie dotrzymać terminów spłaty pożyczek bankowych przypadających na koniec 1996 r.”. Rozumowanie przyjęte przez Komisję w celu stwierdzenia, iż 9704 akcje Verlipack Holding II nie miały żadnej wartości, powinno zostać również zastosowane do akcji, o których mowa.

- 115 Ów brak zdolności do utrzymania się na rynku grupy Verlipack w roku 1996 r. zaznaczył również rzecznik generalny F.G. Jacobs w swojej opinii w sprawie Belgia przeciwko Komisji, w której zapadł przywołany w pkt 44 powyżej wyrok z dnia 3 lipca 2003 r. Rec. str. I-6934.
- 116 O ile Komisja podtrzymuje swoje stanowisko w kwestii wartości akcji w 1996 r., to skarżąca nalega, aby przedstawiła ona sprawozdanie z wyceny celem uzasadnienia swojego stanowiska oraz by wskazała, w jakim stopniu uwzględniono w szczególności sytuację spółek należących do grupy Verlipack, a także okoliczność, iż akcje nie uprawniały do głosowania, jak również, że nawet po ich konwersji na akcje uprawniające do głosowania stanowiły one minimalny procent kapitału Verlipack.
- 117 Zresztą na poparcie tej analizy, zgodnie z którą kwoty 113 712 000 BEF nie można traktować jako wysokości przyznanej korzyści, zostały przedstawione dwa inne argumenty: w pierwszej kolejności zgodnie z prawem cywilnym wierzytelność ta wygasła. W związku z wykonaniem aneksu z dnia 20 listopada 1998 r. stała się ona bezprzedmiotowa na mocy prawa zobowiązań; w drugiej kolejności region waloński nałożył na skarżącą kwotę 113 712 000 BEF na mocy rozporządzenia królewskiego z 1985 r.
- 118 Skarżąca podnosi w tym względzie, że celem uzasadnienia nadmiernej pod względem gospodarczym ceny przewidzianej w umowie z dnia 18 grudnia 1996 r. region waloński powołał się na odpowiedni obowiązek prawny, tak iż cena ustawowa lub umowna została przedstawiona jako niepodlegająca negocjacji oraz narzucona.

- 119 Skarżąca uściśla najpierw, że rozporządzenie królewskie z 1985 r., w szczególności jego art. 3, w żaden sposób nie ustanawia zobowiązania odkupu, lecz odnosi się do prawa odkupu, następnie, iż przewiduje ono, że umowa o subskrypcję powinna ustanawiać prawo odkupu oraz regulować jego warunki, które są w niniejszym przypadku zawarte w art. 11 i załączniku 1 do umowy z dnia 30 kwietnia 1985 r., oraz wreszcie, że uprawnia ono przedsiębiorstwo, w które państwo inwestuje, do odkupienia od niego akcji, ustalając cenę, która nie może być niższa od 80% ich ceny emisyjnej. Przepis ten nie wyklucza możliwości przyznania przez państwo poza umową o subskrypcję opcji odkupu poprzez ustalenie ceny poniżej 80% ceny emisyjnej. Przepis ten nie dotyczy sytuacji, w których samo państwo występuje jako wnioskodawca, by wycofać swój kapitał lub stosuje nacisk wobec przedsiębiorstwa prywatnego celem przejęcia jego udziału. Jakakolwiek inna wykładnia oznaczałaby, że państwo będące akcjonariuszem zostałoby pozbawione jakiejkolwiek możliwości manewru i nie mogłoby nigdy odsprzedać swojego udziału. Artykuł 3 rozporządzenia królewskiego z 1985 r. nie sprzeciwia się więc w żaden sposób umowie z dnia 18 grudnia 1996 r. oraz aneksowi z dnia 20 listopada 1998 r., które najwyraźniej nie są oparte na zawartym w umowie z dnia 30 kwietnia 1985 r. prawie odkupu.
- 120 Zdaniem skarżącej należy zatem uznać za błędny argument Komisji, zgodnie z którym skarżąca, zawierając aneks z dnia 20 listopada 1998 r., naruszyła art. 3 rozporządzenia królewskiego z 1985 r., ponieważ region waloński nie był prawnie zobowiązany do ustalenia ceny z tytułu cesji akcji w wysokości 80% ich wartości nominalnej.
- 121 Nie można również uwzględnić argumentu, zgodnie z którym cena akcji serii B oraz świadectw udziałowych serii I wynosząca 113 712 000 BEF została narzucona umową z dnia 30 kwietnia 1985 r.
- 122 W niniejszej sprawie nie znajduje bowiem zastosowania żadne z postanowień umowy z dnia 30 kwietnia 1985 r., a w szczególności jej art. 10 i 11. Artykuł 10 tej umowy ustanawia bowiem warunek, który nie może zostać zrealizowany w ramach umowy z dnia 18 grudnia 1996 r., ponieważ zobowiązanie odkupu przewidziane w tym postanowieniu ma wyłączenie zastosowanie „o ile pozwolą na to przeniesiony zysk oraz dostępne rezerwy spółek”. Ponadto skarżącej, która nie może być traktowana na równi z R. De Clerckiem, nie jest znany dokument, z którego wynika,

iż przejęła ona owo szczególne zobowiązanie oraz że ów art. 10 nie jest postanowieniem narzuconym przez rozporządzenie królewskie z 1985 r. Jeśli chodzi o art. 11 umowy z dnia 30 kwietnia 1985 r., wprawdzie jest on zgodny z rozporządzeniem królewskim z 1985 r., jednak nie ma on znaczenia w niniejszej sprawie. Zarówno ten artykuł, jak i porozumienie ustanawiające opcję odkupu załączone do załącznika 1 do umowy z dnia 30 kwietnia 1985 r. przyznają spółkom Verlipack wyłącznie prawo opcji, a nie zobowiązanie odkupu, przy czym należy przypomnieć, że prawo przysługuje tym spółkom, a nie skarżącej.

123 Ostatecznie cztery miesiące po zawarciu umowy z dnia 18 grudnia 1996 r. region waloński wynegocjował z Heye podobne zobowiązanie odkupu, w ramach którego zrezygnowała ona z wygórowanej ceny w oparciu o ogólne zobowiązanie, ponieważ — jak wynika z art. 1 porozumienia dotyczącego opcji — przyjęto w nim odniesienie do wartości netto aktywów, a zatem do wartości rzeczywistej danych akcji jako kryterium ustalenia ceny, a nie do ceny emisyjnej.

124 Aneks z dnia 20 listopada 1998 r., który Komisja niesłusznie uznała za całkowicie odrębną umowę, co ze względu na jego treść jest nielogiczne (tytuł, motywy oraz postanowienia tego aneksu świadczą o braku jego odrębności, który — wręcz przeciwnie — stanowi część umowy z dnia 18 grudnia 1996 r.), i pominęła okoliczność, iż owa transakcja dotyczy zapłaty za akcje nabyte przez skarżącą w 1996 r., a zatem dostosowuje ona jedynie cenę transakcyjną, przyrównując system płatności do tego, który już wcześniej przyznano Heye, przy czym skarżącej przyznano możliwość zapłacenia regionowi Walonii za nabyte przymusowo akcje w drodze cesji określonej ilości akcji o odpowiedniej rzeczywistej wartości ekonomicznej.

125 Po drugie, jeśli chodzi o konkretną ocenę kwestii „korzyści”, skarżąca przede wszystkim podnosi, że nie uzyskała żadnych dodatkowych uprawnień kontrolnych dzięki przejściu akcji, ponieważ nie uprawniały one do głosowania dopóty, dopóki należały one do regionu walońskiego (a zatem region ten nie mógł ich wykorzystać w celu uczestnictwa w procesie decyzyjnym spółek Verlipack), a w dalszej kolejności,

że nie otrzymała żadnej dywidendy lub innej korzyści finansowej związanej z posiadaniem akcji, o których mowa, i, w ostateczności, że nie mogła spieniężyć tych akcji, ponieważ w ramach przystąpienia Heye do grupy miała ona wnieść te akcje wraz ze swoim udziałem w sprawowaniu kontroli nad Verlipack Holding I.

126 Komisja powinna była zatem zbadać całościowo kontekst faktyczny, nie analizować osobno faktów oraz przyjąć za punkt wyjścia rzeczywistość gospodarczą, nie ograniczając swojej analizy do formalnych aspektów prawnych, jak Trybunał orzekł w kwestii ustalenia wartości akcji w wyroku z dnia 24 października 1996 r. w sprawach połączonych C-329/93, C-62/95 i C-63/95 Niemcy i in. przeciwko Komisji Rec. str. I-5151, pkt 36. Zdaniem skarżącej podejście Komisji jest restryktywne, ponieważ ogranicza się ono — z wykluczeniem wszelkich innych czynników — do wartości nominalnej akcji, do których nabycia skarżąca została zmuszona.

127 Skarżąca wyjaśnia błędny charakter analizy przeprowadzonej przez Komisję, wskazując na to, że przy ocenie, czy miała miejsce korzyść oraz jaki był jej zakres, uwzględniono by jedynie wartość nieodpłatnie otrzymanych akcji, gdyby region waloński od początku przekazał jej nieodpłatnie akcje bez żadnego wynagrodzenia lub świadczenia wzajemnego, zamiast je jej sprzedawać i przewidywać, że spłata nastąpi później albo w drodze płatności gotówkowej, albo w drodze przeniesienia akcji w miejsce zapłaty. Z tego powodu skarżąca uważa, że należy uwzględnić szczególne okoliczności tej sprawy, czyli przymusowy odkup oraz sztucznie ustaloną cenę oraz, jako że zaistniała w niniejszym przypadku sytuacja oraz sytuacja przedstawiona powyżej są do siebie bardzo podobne, powinny one być przedmiotem takiej samej analizy w świetle prawa z zakresu pomocy państwa. W obu przypadkach bowiem skarżąca posiada określone akcje oraz okoliczność, iż owo nieodpłatne udostępnienie odbywa się bezpośrednio lub w drodze zwolnienia z obowiązku zapłaty, nie powinna mieć żadnego znaczenia. Zamiast opierać się na abstrakcyjnej wiarygodności, Komisja powinna była zatem poszerzyć zakres swojej analizy o rzeczywistą wartość aktywów, które zostały przekazane skarżącej. Jedynie ta analiza umożliwi dokonanie oceny, czy w rzeczywistości gospodarczej występuje korzyść.

128 Komisja wnosi o oddalenie tej części zarzutu.

— Ocena Sądu

129 W pierwszej kolejności należy zbadać argument skarżącej, jakoby region waloński zmusił ją do nabycia, zgodnie z umową z dnia 18 grudnia 1996 r., 14 214 akcji serii B oraz świadectw udziałowych serii I w kwocie 113 712 000 BEF, który opiera się na nocie z dnia 25 maja 1998 r., w której władze belgijskie wskazały Komisji na to, że „[p]onieważ region waloński utracił zaufanie do grupy Beaulieu, uzależnia on udzielenie zezwolenia na ustanowienie dwóch holdingów od odkupu jego akcji w obiektach eksploatacyjnych Verlipack Ghlin i Verlipack Junet”.

130 Należy stwierdzić tytułem wstępu, że Komisja nie zakwalifikowała w zaskarżonej decyzji odkupu akcji będącego przedmiotem umowy z dnia 18 grudnia 1996 r. jako pomocy państwa.

131 Stwierdziwszy to, podnieść należy, że zgodnie z art. 3 aneksu z dnia 18 listopada 1987 r., „[p]oczawszy od dnia 1 października 1987 r., niżej podpisani Imcour NV i R. De Clerck zobowiązują się nieodwołalnie przejąć i wykonać wszystkie prawa i obowiązki określone w umowie z dnia 30 kwietnia 1985 r. oraz w załączniku do tej umowy, których podmiotami w tym momencie były Adsum NV i W. De Backer”.

132 Do obowiązków tych należy zaliczyć obowiązek wymieniony w art. 10 akapit pierwszy umowy z dnia 30 kwietnia 1985 r., zgodnie z którym Adsum zobowiązała się, że od piątego roku obrachunkowego następującego po podpisaniu tej umowy

trzy spółki Verlipack będą dokonywały co roku odkupu 10% akcji serii B (odkup według ich wartości nominalnej) i świadectw udziałowych serii I (odkup po cenie jednostkowej wynoszącej 10 000 BEF), znajdujących się w posiadaniu SNRSN, o ile pozwolą na to przeniesiony zysk i dostępne rezerwy tych spółek. Zgodnie z art. 10 akapit trzeci powyższej umowy w braku zawarcia takich porozumień Adsum powinna w każdym razie wykonać obowiązki przewidziane w tym artykule.

133 Ponadto aneks z dnia 18 listopada 1987 r. stanowił, że nastąpiła zmiana na szczeblu kontroli kierownictwa spółek Verlipack oraz że w dniu 17 listopada 1987 r. ministrowie spraw gospodarczych i finansów udzielili zgody zgodnie z art. 14 akapit drugi umowy z dnia 30 kwietnia 1985 r.

134 Ostatecznie art. 16 umowy z dnia 30 kwietnia 1985 r. przewidywał dokonanie zmian w statutach spółek, aby uwzględnić postanowienia zawarte w tej umowie.

135 Z powyższego wynika, że skarżąca zgodziła się przejść nie tylko prawa przysługujące Adsum i R. De Backerowi, lecz również ciężące na nich obowiązki określone w umowie z dnia 30 kwietnia 1985 r. względem Verlipack i państwa belgijskiego, które zgodnie z art. 16 tej umowy powinny stanowić integralną część statutow spółek Verlipack, znając doskonale stan faktyczny sprawy. W szczególności Imcour Holding, której następczynią jest skarżąca, zobowiązała się nieodwołalnie na mocy art. 3 aneksu z dnia 18 listopada 1987 r. do przestrzegania obowiązków, jak również warunków odkupu akcji serii B oraz świadectw udziałowych serii I posiadanych przez SNRSN w kapitale Verlipack.

136 Skarżąca nie może zresztą odrzucić możliwości zastosowania takiego zobowiązania do odkupu, powołując się na warunek dotyczący istnienia przeniesionego zysku oraz na wymienioną w art. 10 akapit pierwszy umowy z dnia 30 kwietnia 1985 r.

dostępność rezerw spółek, uwzględniając fakt, że zgodnie z art. 10 akapit trzeci tej umowy powinna ona w każdym razie dokonać odkupu akcji serii B i świadectw udziałowych serii I należących do SNRSN, gdyby nie doszło do ich nabycia przez spółki Verlipack.

- 137 Należy również zaznaczyć, że skarżąca odniosła kilka korzyści, dokonując wcześniejszego odkupu akcji serii B i świadectw udziałowych serii I będących przedmiotem umowy z dnia 18 grudnia 1996 r.
- 138 Po pierwsze, skarżąca stała się bezpośrednio właścicielem wszystkich akcji serii B i świadectw udziałowych serii I znajdujących się jeszcze w posiadaniu władz walońskich, które powinna była w każdym razie odkupić w rocznych transzach zgodnie z aneksem z dnia 18 listopada 1987 r., co też pozwoliło jej na przeprowadzenie restrukturyzacji Verlipack z udziałem Heye oraz na uproszczenie struktury grupy poprzez przeniesienie wszystkich akcji na Verlipack Holding I.
- 139 Należy przypomnieć w tym względzie, co wynika również z akt sprawy (zob. w szczególności pkt 11 i 12 zaskarżonej decyzji, pkt 23 skargi oraz akapity 6 i 7 pisma Królestwa Belgii z dnia 26 lipca 2001 r. skierowanego do Komisji), iż w 1996 r. sytuacja spółek należących do grupy Verlipack była tak niepokojąca, że przyjęcie do grona grupy specjalisty w dziedzinie szkła wydawało się niezbędne, aby umożliwić poprawę sytuacji gospodarczej grupy. Zresztą ów specjalista, w niniejszym przypadku Heye, nie chciał uczestniczyć w kapitale grupy, w którym udział posiadały władze publiczne, co w opinii Heye „mogło oznaczać ryzyko zmiany większości w przypadku zawarcia porozumienia pomiędzy regionem walońskim a grupą Beaulieu”.
- 140 Stwierdzenie to zostało zawarte w nocie z dnia 25 maja 1998 r. i nie zostało zresztą zakwestionowane przez skarżącą, która w pkt 22 swojej skargi stwierdziła, że

„[g]rupa Beaulieu odnosi wrażenie, że akcjonariusz publiczny nie jest już w stanie aktywnie wspierać trzech spółek Verlipack oraz że jeżeli nie zostaną zastosowane radykalne środki, spółki te zmierzają nieodwrotnie ku upadłości. Beaulieu podejmuje zatem działania w celu zorganizowania akcji mającej na celu sanację oraz poszukuje do tego partnerów strategicznych posiadających doświadczenie uznane na rynku szkła. W tym właśnie kontekście rozpoczynają się negocjacje z [...] Heye [...] — jednym z wiodących niemieckich producentów szkła”.

141 Ponadto z pisma Królestwa Belgii z dnia 26 lipca 2001 r. skierowanego do Komisji wynika, że „Beaulieu i Heye, a także region waloński wszczęły negocjacje, aby zorganizować sprzedaż grupy Verlipack na rzecz Heye oraz wprowadzić nową strukturę finansową ustanowioną w kwietniu 1997 r.” oraz że „[p]o zawarciu porozumienia między Beaulieu i Heye ustalono, że grupa Beaulieu powinna była odkupić akcje i świadectwa udziałowe Verlipack Ghlin i Verlipack Jumet należące do regionu walońskiego jeszcze przed jakąkolwiek nową interwencją ze strony tego regionu”.

142 Region waloński uczestniczył zresztą czynnie w restrukturyzacji grupy Verlipack, której celem było ograniczenie zagrażających jej strat. Jak wynika z pkt 18–22 decyzji 2001/856, w roku 1997 region waloński udzielił Heye dwóch pożyczek, z których każda wynosiła 250 mln BEF, które sfinansowały wkład kapitałowy Heye w Verlipack w celu tej restrukturyzacji (zob. również w tym względzie wymieniony w pkt 44 powyżej wyrok z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie Belgia przeciwko Komisji, pkt 22–24).

143 Po drugie, na korzyści, jakie skarżąca uzyskała w odniesieniu do cen nabytych przez nią akcji serii B i świadectw udziałowych serii I, jak i związanych z nimi warunków płatności, należy również wskazać właśnie w kontekście wyżej wymienionych negocjacji i porozumienia zawartego między Beaulieu i Heye.

- 144 Zatem podczas gdy zgodnie z umową z dnia 30 kwietnia 1985 r., do której skarżąca przystąpiła na mocy aneksu z dnia 18 listopada 1987 r., powinna ona była zapłacić ustaloną cenę w miarę nadejścia terminów zapłaty, na podstawie umowy z dnia 18 grudnia 1996 r., skarżąca skorzystała przede wszystkim z możliwości odroczenia zapłaty cen akcji i świadectw udziałowych, o których mowa, do dnia 31 grudnia 2001 r., i to bez odsetek, mimo że nabyła ona bezpośrednio wszystkie akcje i świadectwa udziałowe, co ułatwiło jej restrukturyzację Verlipack.
- 145 Następnie — wbrew twierdzeniu skarżącej, jakoby cena nie podlegała negocjacom i że w związku z tym musiała ona zapłacić kwotę 142 140 000 BEF, odpowiadającą 100% wartości nominalnej akcji i świadectw udziałowych, o których mowa — skorzystała ona z obniżki w kwocie 28 428 000 BEF, jako że zgodnie z art. 3 rozporządzenia królewskiego z 1985 r. zapłacona cena odpowiadała 80% ceny emisyjnej, pomimo bezpośredniego uzyskania przez nią prawa własności oraz uprawnienia do zapłaty kwoty 113 712 000 BEF dopiero w dniu 31 grudnia 2001 r., i to bez odsetek.
- 146 Ostatecznie taką analizę można przeprowadzić również na podstawie pisma Królestwa Belgii z dnia 26 lipca 2001 r. skierowanego do Komisji, zgodnie z którym „grupa Beaulieu wyraziła zgodę na odkup tych akcji oraz świadectw udziałowych w zamian za korzystne warunki płatności, to jest termin zapłaty przypadający za cztery lata bez odsetek, aby móc ułatwić planowaną restrukturyzację pod kierownictwem Heye i przy współpracy regionu walońskiego”.
- 147 W związku z tym ostatni akapit zaczerpnięty z noty z dnia 25 maja 1998 r., powołany przez skarżącą na poparcie jej argumentu opartego na braku jakiegokolwiek pola manewru w negocjacjach przy odkupie spornych akcji i świadectw udziałowych na podstawie umowy z dnia 18 grudnia 1996 r., należy interpretować w świetle całego kontekstu przedstawionego powyżej odkupu, w szczególności w świetle wykazanego istnienia negocjacji między Heye i skarżącą, które doprowadziły do porozumienia i wyrażenia przez skarżącą zgody na dokonanie tego odkupu na wyżej wymienionych warunkach, a zatem nie może on być rozumiany jako świadczący o zastosowaniu przez region waloński przymusu względem skarżącej.

- 148 Zresztą kolejne akapity powyższej noty z dnia 25 maja 1998 r. stanowią poparcie tej analizy, w zakresie, w jakim odsyła się w nich wyraźnie do konieczności przekazania Heye, w celu zaradzenia sytuacji Verlipack, kontroli nad grupą, aby móc zapewnić większość nowemu inwestorowi w tym holdingu, co raczej wynika z wyrażonej przez skarżącą woli włączenia Heye do akcji zmierzającej do poprawy sytuacji gospodarczej grupy Verlipack.
- 149 Z powyższego zatem wynika, że z uwagi na przyjęte przez skarżącą w aneksie z dnia 18 listopada 1987 r. zobowiązanie odkupu akcji serii B i świadectw udziałowych serii I, a także z uwagi na porozumienie zawarte pomiędzy grupą Beaulieu i Heye poprzedzające ten odkup oraz związane z nim korzyści, należy odrzucić argument skarżącej oparty na tym, że władze walońskie zmusiły ją do postąpienia w ten sposób.
- 150 W drugiej kolejności należy zbadać argument skarżącej, zgodnie z którym cena spornych akcji i świadectw udziałowych, które miały wartość zerową lub wręcz ujemną, została zawyżona w umowie z dnia 18 grudnia 1996 r. oraz że przedmiotem aneksu z dnia 20 listopada 1998 r. było dostosowanie ustalonej tam ceny w celu dostosowania jej do ceny, którą Verlipack Holding I zapłaciła cztery miesiące później lub którą — zdaniem skarżącej — zapłaciła Heye w ramach przewidzianego w umowie z dnia 9 kwietnia 1997 r. podobnego zobowiązania do nabycia akcji, których cena została ustalona według ich rzeczywistej wartości, a nie ich wartości nominalnej.
- 151 Jeśli chodzi, po pierwsze, o zawyżenie ceny ustalonej w umowie z dnia 18 grudnia 1996 r., przypomnieć należy, że z jednej strony przystępując na mocy aneksu z dnia 18 listopada 1987 r. do umowy z dnia 30 kwietnia 1985 r., skarżąca wyraziła zgodę na odkupienie akcji serii B i świadectw udziałowych serii I Verlipack należących do SNRSN zgodnie z ustalonymi w niej harmonogramem i ceną oraz że z drugiej strony wiedziała ona o tym, że zgodnie z rozporządzeniem królewskim z 1985 r. wymienionym celowo w art. 4 lit. f) ostatni akapit umowy z dnia 30 kwietnia 1985 r. cena akcji uprzywilejowanych bez prawa głosu nie mogła być niższa od 80% ich ceny emisyjnej.

- 152 Ponadto z przytoczonej w pkt 97 niniejszego wyroku treści pisma z dnia 11 stycznia 2001 r., które wpłynęło w dniu 15 stycznia 2001 r., wynika, że władze walońskie napisały do Komisji, iż zgodnie z rozporządzeniem królewskim z 1985 r. cena 113 712 000 BEF stanowiła 80% wartości tych akcji i świadectw udziałowych na podstawie ich ceny emisyjnej.
- 153 Z pisma Królestwa Belgii z dnia 26 lipca 2001 r., które zostało skierowane do Komisji, wynika również, że w odpowiedzi na twierdzenie Komisji, zgodnie z którym „obowiązek ustalenia ceny odpowiadającej 80% ceny emisyjnej jest obowiązkiem ustanowionym przez ustawę, który został nałożony bez wyjątku na wszystkie osoby, które mają zamiar nabycia akcji uprzywilejowanych tego typu” władze belgijskie zaznaczyły, że uwzględniły już wcześniej okoliczność, iż rozporządzenie królewskie z 1985 r. nie ustanawiało warunków dokonania płatności oraz że uzasadnieniem ustalonych warunków szczególnych były nadmierne koszty po stronie grupy Beaulieu wynikające z zastosowania uregulowania belgijskiego.
- 154 Zatem — jak wynika z pkt 77–79 zaskarżonej decyzji — władze belgijskie potwierdziły wprawdzie okoliczność, iż za sporne akcje i świadectwa udziałowe zapłacono cenę, która ich zdaniem nie odpowiadała rzeczywistości gospodarczej, jednakże uzasadniły one tę cenę w świetle rozporządzenia królewskiego z 1985 r. mającego zastosowanie do wszystkich transakcji nabycia takiego typu, jak ten będący przedmiotem niniejszego postępowania, oraz podkreśliły w pismach z dnia 11 stycznia i 26 lipca 2001 r. wymienionych w pkt 152 i 153 niniejszego wyroku, że zaradziły już tym nadmiernym kosztom, przyznając korzystne warunki spłaty, a mianowicie dokonanie przez skarżącą płatności cztery lata po przeniesieniu własności bez odsetek, a także troszcząc się o zaakceptowanie tej ceny przez grupę Beaulieu.
- 155 Z pkt 10 i 13 decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego wynika zresztą, że kwota aktywów przewyższała kwotę pasywów, ze względu na to, że aktywa obejmujące trzy obiekty eksploatacyjne (Ghlin, Jumet i Mol) zostały wycenione na kwotę 515 mln BEF, a pasywa na kwotę przewyższającą 362,8 mln BEF.

- 156 Ostatecznie stwierdzić należy, że z akt sprawy nie wynika, iż skarżąca podważyła w ramach jakiegokolwiek krajowego postępowania sądowego swoje zobowiązanie zapłaty ceny za sporne akcje i świadectwa udziałowe wymienionej w umowie z dnia 18 grudnia 1996 r., którą zresztą zaakceptowała, czy też możliwość zastosowania rozporządzenia królewskiego z 1985 r.
- 157 Jeśli chodzi, po drugie, o przedmiot aneksu z dnia 20 listopada 1998 r., należy stwierdzić, że przewiduje on, iż przyczyną wygaśnięcia długu może być albo płatność przelewem kwoty 113 712 000 BEF, albo przeniesienie 9704 akcji w kapitale spółki Verlipack Holding II.
- 158 W ten oto sposób ustalając, że wierzytelność mogła wygasnąć nie tylko na skutek dokonania przelewu kwoty 113 712 000 BEF, lecz również na skutek przeniesienia 9704 akcji niemających żadnej wartości, stwierdzić należy, iż przedmiotem aneksu z dnia 20 listopada 1998 r. nie może być dostosowanie ceny ustalonej w umowie z dnia 18 grudnia 1996 r. do ceny ustalonej w umowie z dnia 9 kwietnia 1997 r., jako że zgodnie ze swym własnym brzmieniem aneks ten ograniczał się do dodania możliwości wygaśnięcia długu poprzez przeniesienie akcji niemających żadnej wartości.
- 159 Zresztą gdyby istniała wola dostosowania ceny, należałoby racjonalnie przyjąć, że przewidziano by również obniżenie ceny, jaka miała zostać uiszczona w drodze przelewu oraz że taki aneks nie zostałby przyjęty w dniu 20 listopada 1998 r., czyli 20 miesięcy po podpisaniu umowy z dnia 9 kwietnia 1997 r. między regionem walońskim i Verlipack Holding I (należącym do Heye), w którym to skądinąd dniu — jak wynika z pkt 75 zaskarżonej decyzji — spółka Verlipack Holding II była niewypłacalna. Wyrokiem z dnia 31 maja 1999 r. tribunal de commerce de Mons stwierdził bowiem, że Verlipack Holding II zaprzestała dokonywania płatności w czerwcu 1998 r.

- 160 Z powyższego wynika, że nie można przychylić się do argumentu skarżącej opartego na tym, że w 1996 r. rzeczywista wartość akcji była zerowa, a wręcz ujemna, oraz że przedmiotem aneksu z dnia 20 listopada 1998 r. było dostosowanie ceny ustalonej w umowie z dnia 18 grudnia 1996 r. do ceny ustalonej w umowie z dnia 9 kwietnia 1997 r.
- 161 Jak wynika z powyższego, należy odrzucić pierwszą część zarzutu pierwszego.

W przedmiocie drugiej części zarzutu dotyczącej okoliczności, iż w przypadku gdyby została przyznana korzyść, skarżąca nie może być uznawana za uprzywilejowane przedsiębiorstwo w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE

— Argumenty stron

- 162 Na poparcie tej części zarzutu skarżąca powołuje się na decyzję 2001/856, w szczególności na jej pkt 109 i 110, w których Komisja wskazuje na to, że beneficjentem pomocy, który będzie ewentualnie musiał dokonać jej zwrotu, nie jest koniecznie przedsiębiorstwo, które otrzymało środki bezpośrednio od władz publicznych, lecz to przedsiębiorstwo, które faktycznie z nich skorzystało. Zgodnie z pkt 110 decyzji 2001/856 potwierdza to orzecznictwo Trybunału, który wyróżnia z jednej strony przedsiębiorstwa, które posłużyły jedynie do dalszego przekazania środków, oraz z drugiej strony przedsiębiorstwa, które wyciągnęły z tego korzyść, co mogło im nadać przymiot beneficjenta. Skarżąca ponownie podnosi, że akcje, które zmuszona była nabyć i których nie zamierzała zachować, znajdowały się w jej posiadaniu jedynie przez ograniczony okres czasu. Jak wynika z noty regionu walońskiego z dnia 25 maja 1998 r. skierowanej do Komisji, przymusowy odkup tych akcji należy postrzegać w świetle okoliczności, iż Heye miała przejąć kontrolę nad grupą Verlipack, w związku z czym sporne akcje zostały umieszczone w spółce Verlipack Holding I i trafiły pośrednio do rąk Heye.

163 Skarżąca uważa zatem, że nie może ona być uznawana za uprzywilejowaną w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE.

164 Zdaniem skarżącej wynika z tego, że zaskarżona decyzja w zakresie, w jakim uznaje ona skarżącą za beneficjenta pomocy państwa, jest sprzeczna zarówno z art. 87 ust. 1 WE, jak i z art. 7 w związku z art. 13 rozporządzenia nr 659/1999.

165 Komisja wnosi o odrzucenie tej części zarzutu.

— Ocena Sądu

166 W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że w zakresie, w jakim argument skarżącej opiera się na rzekomym przymusie, jaki został wobec niej zastosowany przy odkupie 14 214 akcji serii B i świadectw udziałowych serii I zgodnie z umową z dnia 18 grudnia 1996 r., powinien zostać odrzucony z przyczyn wymienionych w pkt 129–149 niniejszego wyroku.

167 W drugiej kolejności nie można przychylić się do argumentu skarżącej, przy założeniu, że nie powinien on być postrzegany w świetle przymusowego odkupu wspomnianego powyżej.

168 Jak stwierdzono bowiem w pkt 131–149 niniejszego wyroku, zgodnie z zobowiązaniem podjętym przez Adsum w ramach umowy z dnia 30 kwietnia 1985 r., do której skarżąca przystąpiła w drodze aneksu z dnia 18 listopada 1987 r.

i które zostało ujęte w ramach umowy z dnia 18 grudnia 1996 r., skarżąca wyraziła zgodę na odkup akcji serii B i świadectw udziałowych serii I posiadanych przez region waloński w kapitale SA Verlipack Jumet i SA Verlipack Ghlin poprzez dokonanie przelewu kwoty 113 712 000 BEF.

- 169 W ten oto sposób region waloński, któremu przysługiwała w stosunku do skarżącej bezsporna i wymagalna wierzytelność w kwocie 113 712 000 BEF, musiał w dniu 20 listopada 1998 r. nieuchronnie zrzec się tej wierzytelności w zamian za akcje w kapitale spółki, które w tym momencie nie miały żadnej wartości, czego skarżąca nie kwestionuje. Skarżąca nie wykazała jednak, że po tym zrzeczeniu się wierzytelności w listopadzie 1998 r. przekazała ona tę kwotę na rzecz kapitału Verlipack Holding II lub kapitału innej spółki, która stałaby się więc jej beneficjentem, co spowodowało, że kwota ta pozostała w majątku skarżącej.
- 170 Tak więc Komisja słusznie uznała, iż skarżąca odniosła korzyść z przekazania jej zasobów państwowych.
- 171 Z powyższego wynika, że druga część tego zarzutu powinna zostać odrzucona.

W przedmiocie trzeciej części zarzutu dotyczącej naruszenia konkurencji i wpływu na wewnątrzspółnotową wymianę handlową

Argumenty stron

- 172 Skarżąca podnosi, że Komisja zwięźle odnosi się w pkt 70–72 zaskarżonej decyzji do analizy dwóch przesłanek dotyczących naruszenia konkurencji i wpływu na

wewnątrzwspólnotową wymianę handlową, ponieważ ogranicza się ona do twierdzenia, że przesłanki te zostały spełnione ze względu na to, że grupa Beaulieu jest wiodącym podmiotem na rynku wyrobów włókienniczych i wywozi znaczną część swoich wyrobów.

173 Tym samym w przypadku podmiotów takich jak grupa Beaulieu Komisja jest zwolniona z obowiązku wykazania, że te dwie przesłanki zostały spełnione. Zdaniem skarżącej w pierwszej kolejności zaskarżona decyzja dotyczy jej jako akcjonariusza spółek Verlipack, a nie jako producenta wyrobów włókienniczych, zaś okoliczność, iż została ona zmuszona do nabycia akcji grupy produkującej szkło naczyniowe do opakowań oraz zainwestowania ich w holding, nad którym kontrolę sprawował inny podmiot obecny na rynku, ma nikły związek z działalnością grupy Beaulieu w zakresie wyrobów włókienniczych. W tych okolicznościach skarżąca utrzymuje, że ponieważ pomoc istnieje na rynku odmiennym od tego, na którym występuje zakłócenie konkurencji, zaskarżona decyzja jest błędna, jako że w odniesieniu do dwóch przesłanek wymienionych w art. 87 ust. 1 WE odsyła ona wyłącznie do pozycji grupy Beaulieu na rynku wyrobów włókienniczych. W drugiej kolejności okoliczność, że skarżąca wyciągnęła środki ze swojego majątku celem zainwestowania ich w Verlipack, nie stanowiła wsparcia jej działalności w dziedzinie wyrobów włókienniczych, lecz ją zahamowała, tym bardziej że straty powstałe w związku z tą inwestycją były istotne.

174 Domagając się zwrotu kwoty wymienionej w zaskarżonej decyzji, Komisja nie usuwa zniekształcenia konkurencji, raczej wręcz przeciwnie, oraz nakłada karę na grupę Beaulieu, podczas gdy same władze publiczne uznały, że cena zapłacona przez skarżącą w zamian za akcje była nieproporcjonalna oraz świadczenie wzajemne zostało skorygowane przez region waloński za pomocą aneksu z dnia 20 listopada 1998 r. Ponadto okres posiadania przez skarżącą akcji w Verlipack Holding I bez czerpania z nich jakiegokolwiek korzyści finansowej lub gospodarczej miał jedynie charakter tymczasowy. Nawet przy założeniu, że skarżąca otrzymała te akcje nieodpłatnie, jej zdaniem owo dar nie może mieć żadnego wpływu na konkurencję panującą na rynku wyrobów włókienniczych.

175 Komisja wnosi o odrzucenie tej części zarzutu.

— Ocena Sądu

176 Tytułem wstępu należy stwierdzić, że w tej części zarzutu skarżąca kwestionuje z jednej strony analizę przeprowadzoną przez Komisję w odniesieniu do stwierdzenia wystąpienia w niniejszym przypadku przesłanek dotyczących zakłócenia konkurencji i wpływu na wymianę handlową między państwami członkowskimi wymienionych w art. 87 ust. 1 WE, a z drugiej strony rzekomo związane uzasadnienie zawarte w zaskarżonej decyzji w odniesieniu do tych dwóch przesłanek, co jest również przedmiotem zarzutu czwartego, a więc zostanie zbadane w ramach tego ostatniego zarzutu.

177 Jeśli chodzi w pierwszej kolejności o przesłankę dotyczącą zakłócenia konkurencji, przypomnieć należy, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem pomoc mająca na celu zwolnienie przedsiębiorstwa z kosztów, które musi ono zwykle ponosić w ramach bieżącego zarządzania lub zwyczajowej działalności, zakłóca co do zasady warunki konkurencji (zob. wyroki Sądu z dnia 8 czerwca 1995 r. w sprawie T-459/93 Siemens przeciwko Komisji, Rec. str. II-1675, pkt 48 i 77 i przywołane tam orzecznictwo oraz z dnia 30 kwietnia 1998 r. w sprawie T-214/95 Vlaamse Gewest przeciwko Komisji Rec. str. II-717, pkt 43).

178 Należy również przypomnieć, że jeżeli organ państwowy sprzyja przedsiębiorstwu prowadzącemu działalność w sektorze, który charakteryzuje się występowaniem intensywnej konkurencji, przyznając mu korzyść, to istnieje zniekształcenie konkurencji lub ryzyko wystąpienia takiego zniekształcenia (wymieniony w pkt 177 powyżej wyrok w sprawie Vlaamse Gewest przeciwko Komisji, pkt 46).

- 179 W niniejszym przypadku, jak stwierdzono w ramach badania pierwszej i drugiej części tego zarzutu, region waloński zrzekł się wiarygodności w kwocie 113 712 000 BEF przysługującej mu względem skarżącej, która wykonuje swoją działalność w sektorze całkowicie otwartym na konkurencję, mianowicie w sektorze wyrobów włókienniczych.
- 180 Wobec tego Komisja słusznie uznała w pkt 71 zaskarżonej decyzji, że sporna pomoc zakłócała lub groziła zakłóceniem konkurencji.
- 181 Jeśli chodzi o przesłankę dotyczącą wpływu na wymianę handlową między państwami członkowskimi, z utrwalonego orzecznictwa wynika, że w przypadku gdy przyznana przez państwo pomoc finansowa wzmacnia pozycję jednego przedsiębiorstwa w stosunku do innych przedsiębiorstw konkurencyjnych w wewnątrzspółnotowej wymianie handlowej, to należy uznać, że pomoc wpływa na tę wymianę (wyroki Trybunału z dnia 17 września 1980 r. w sprawie 730/79 Philip Morris przeciwko Komisji, Rec. str. 2671, pkt 11 oraz z dnia 17 czerwca 1999 r. w sprawie C-75/97 Belgia przeciwko Komisji, Rec. str. I-3671, pkt 47; wymieniony w pkt 177 powyżej wyrok w sprawie Vlaamse Gewest przeciwko Komisji, pkt 50; wyrok Sądu z dnia 11 lipca 2002 r. w sprawie T-152/99 HAMSA przeciwko Komisji, Rec. str. II-3049, pkt 220 oraz wymieniony w pkt 83 powyżej wyrok w sprawie Fleuren Compost przeciwko Komisji, pkt 57).
- 182 W niniejszym przypadku w pkt 70 zaskarżonej decyzji Komisja sporządziła tabelę, która nie została zakwestionowana przez skarżącą, z której wynika, że między Belgią i resztą świata prowadzony jest ożywiony handel dywanami i innymi włókienniczymi wykładzinami podłogowymi, przy czym w 1998 r. Belgia dokonała wywozu na kwotę 2 009 560 000,84 EUR oraz przywozu na kwotę 211 659 000,19 EUR.
- 183 Ponadto z pkt 71 zaskarżonej decyzji wynika, a w szczególności z przypisu 17, że skarżąca jest wiodącym europejskim producentem dywanów, który dokonuje wywozu 98% swojej produkcji. Co więcej, Komisja zaznaczyła, że w latach 1997,

1998 i 1999 sprzedaż skarżącej wzrosła odpowiednio do kwot 4 379 764 000 BEF, 5 182 220 000 BEF i 4 821 857 000 BEF.

184 Ostatecznie nie można przyjąć argumentu skarżącej, zgodnie z którym w niniejszym przypadku nie zostały spełnione przesłanki wymienione w art. 87 ust. 1 WE, ponieważ sporna pomoc istnieje na rynku odmiennym od tego, na którym wystąpiło zakłócenie konkurencji. Zgodnie z zaskarżoną decyzją postępowanie w sprawie rozpatrywanej pomocy państwa dotyczyło bowiem grupy Beaulieu, która — jak wynika z pkt 22 zaskarżonej decyzji — jest kontrolowana przez skarżącą. Kwota 113 712 000 BEF przyznanej pomocy, która — jak stwierdzono w pkt 169 niniejszego wyroku — nie została przekazana na rzecz kapitału Verlipack Holding II lub kapitału innej spółki należącej do sektora szkła, pozostała w majątku grupy Beaulieu. Pomoc ta musiała więc nieuchronnie wpłynąć na sektor działalności, w którym grupa Beaulieu jest aktywna, a mianowicie sektor wyrobów włókienniczych. Pomoc, z której skorzystała skarżąca, doprowadziła zatem do uzyskania przewagi nad konkurencją na rynku wyrobów włókienniczych.

185 Z powyższego wynika, że nie można przychylić się do trzeciej części zarzutu oraz że zarzut pierwszy powinien zostać w całości odrzucony.

W przedmiocie zarzutu drugiego, opartego na naruszeniu zasady proporcjonalności i art. 14 rozporządzenia nr 659/1999

Argumenty stron

186 Skarżąca przypomina, że zgodnie z orzecznictwem działania podejmowane przez instytucje Wspólnoty nie mogą wykraczać poza granice tego, co jest stosowne i konieczne do osiągnięcia zamierzonego celu (wyrok Trybunału z dnia 17 maja

1984 r. w sprawie 15/83 Denkavit Nederland, Rec. str. 2171; wyrok Sądu z dnia 22 listopada 2001 r. w sprawie T-9/98 Mitteldeutsche Erdöl-Raffinerie przeciwko Komisji, Rec. str. II-3367) oraz że zasada ta znalazła wyraz w art. 14 rozporządzenia nr 659/1999, który przewiduje, że Komisja nie żąda odzyskania pomocy, jeżeli byłoby to sprzeczne z ogólną zasadą prawa wspólnotowego.

187 Skarżąca uważa, iż przedstawiła dowody na to, iż przymusowy odkup akcji i świadectw udziałowych spółek Verlipack, o których mowa, nie przyniósł jej żadnej korzyści finansowej lub innej korzyści w rozumieniu art. 87 WE, co oznacza, iż nałożenie na nią obowiązku zwrotu nieistniejącej pomocy jest sprzeczne z zasadą proporcjonalności.

188 Ponadto skarżąca twierdzi, że nawet przy założeniu, iż została przyznana sprzyjająca jej pomoc państwa, nie jest możliwe liczbowe wyrażenie w zwykły sposób rzekomo przyznanej korzyści. W większości przypadków bowiem zakłada się, że kwota pomocy operacyjnej, z której skorzystało przedsiębiorstwo, zasadniczo odpowiada ograniczeniu konkurencji w jego sektorze działalności. W niniejszym przypadku nie ma miejsca bezpośrednie przeniesienie środków pieniężnych sektora publicznego do sektora prywatnego i, co więcej, korzyść nie występuje w jej tradycyjnym sektorze działalności. Błędem jest zatem ustalanie zakresu zakłócenia konkurencji na rynku wyrobów włókienniczych jedynie w oparciu o wartość nominalną akcji grupy produkującej szkło naczyniowe do opakowań, które zostały nabyte przez skarżącą. Zdaniem skarżącej ze wszystkich okoliczności faktycznych sprawy wynika, że wartość nominalna akcji nie może odpowiadać zakresowi domniemanego zakłócenia konkurencji na rynku wyrobów włókienniczych nie tylko ze względu na to, że wartość ta jest nadmiernie zawyżona i nie odpowiada w żaden sposób ich rzeczywistej wartości, lecz również dlatego, że nawet przy założeniu, iż przymusowy odkup akcji przyniósł jej korzyść, nie mógł on spowodować zakłócenia konkurencji na rynku wyrobów włókienniczych, ponieważ nieodpłatne nabycie akcji na rynku szkła nie wiąże się automatycznie z uzyskaniem korzyści operacyjnej na rynku wyrobów włókienniczych.

189 Zdaniem skarżącej z powyższego wynika, że twierdzenie Komisji, zgodnie z którym odzyskanie wartości nominalnej akcji nabytych przez skarżącą jest konieczne do

usunięcia zakłócenia konkurencji, stoi w sprzeczności z gospodarczą rzeczywistością, tak iż Komisja narusza zasadę proporcjonalności, jak również art. 14 rozporządzenia nr 659/1999, domagając się tego odzyskania.

190 Komisja wnosi o odrzucenie tego zarzutu.

Ocena Sądu

- 191 Jeśli chodzi o argument skarżącej, zgodnie z którym Komisja naruszyła art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 oraz zasadę proporcjonalności, domagając się odzyskania pomocy, mimo że przymusowy odkup akcji serii B i świadectw udziałowych serii I zgodnie z umową z dnia 18 grudnia 1996 r. nie przyniósł jej żadnej korzyści finansowej, wystarczy stwierdzić, że w zakresie, w jakim naruszenie to opiera się na argumencie dotyczącym rzekomego przymusu wywartego na skarżącą przy tym odkupie, powinien on zostać odrzucony z przyczyn wymienionych w pkt 129–149 niniejszego wyroku.
- 192 Zakładając, że argument skarżącej nie opiera się na takim przymusie, lecz na samym odkupie akcji dokonany przez nią, należy go również odrzucić.
- 193 Należy bowiem stwierdzić, że w niniejszym przypadku — jak wynika z zaskarżonej decyzji, a zwłaszcza z pkt 91 i 92 — pomoc państwa polegała na zrzeczeniu się przez region waloński w dniu 20 listopada 1998 r. bezspornej wierzytelności w kwocie 113 712 000 BEF przysługującej mu wobec grupy Beaulieu, w zamian za przekazanie

9704 akcji w kapitale spółki Verlipack Holding II, które w momencie dokonywania ich cesji w grudniu 1998 r. nie miały żadnej wartości, jako że aktywa tej spółki w dniu 11 lutego 1999 r. zostały wycenione na 1 BEF.

- 194 Skarżąca wychodzi zatem z błędnego założenia, twierdząc między innymi, że zakres zakłócenia konkurencji został błędnie ustalony na podstawie wartości nominalnej akcji nabytych w 1996 r., ponieważ jako pomoc państwa zakwalifikowano nie tę transakcję, lecz zrzeczenie się przez region waloński w dniu 20 listopada 1998 r. bezspornej i wymagalnej wierzytelności w kwocie 113 712 000 BEF, która mu przysługiwała względem skarżącej i której ona nigdy nie zakwestionowała przed sądami krajowymi.
- 195 Otóż zrzekając się takiej wierzytelności na rzecz prywatnego przedsiębiorstwa, Królestwo Belgii przyznało sektorowi prywatnemu pomoc z sektora publicznego w kwocie 113 712 000 BEF.
- 196 Zakres zakłócenia konkurencji należy zatem ocenić w świetle okoliczności, iż regionowi walońskiemu przysługiwała wobec skarżącej bezsporna i wymagalna wierzytelność w kwocie 113 712 000 BEF, której postanowił on nie odzyskiwać.
- 197 Zatem mając na uwadze zrzeczenie się tej wierzytelności, Komisja zażądała w pkt 111 zaskarżonej decyzji odzyskania pomocy „[c]elem przywrócenia warunków gospodarczych, którym przedsiębiorstwo musiałyby sprostać, gdyby nie została mu przyznana pomoc niezgodna ze wspólnym rynkiem”.
- 198 Jeśli chodzi o argument skarżącej, zgodnie z którym przyznana pomoc nie spowodowała zakłócenia konkurencji na rynku wyrobów włókienniczych, ponieważ

nieodpłatne nabycie akcji na rynku szkła nie wiąże się automatycznie z przyznaniem korzyści operacyjnej na rynku wyrobów włókienniczych, wystarczy przypomnieć, że — jak orzeczono w pkt 184 niniejszego wyroku — pomoc, z której skorzystała skarżąca, pozostała w majątku grupy Beaulieu i doprowadziła do uzyskania korzyści finansowej na rynku wyrobów włókienniczych, co oznacza, że służąc wzmocnieniu pozycji przedsiębiorstwa będącego beneficjentem w stosunku do innych przedsiębiorstw i umożliwiając mu zwiększenie jego wywozu, pomoc może nieuchronnie zakłócić konkurencję na wspólnym rynku i wpłynąć na wymianę handlową między państwami członkowskimi.

199 Nie można zatem zarzucić Komisji naruszenia zasady proporcjonalności, jak również art. 14 rozporządzenia nr 659/1999, ze względu na to, że zażądała ona odzyskania wartości pomocy polegającej na zrzeczeniu się wierzytelności w kwocie 113 712 000 BEF.

200 W tych okolicznościach zarzut drugi należy odrzucić.

W przedmiocie zarzutu trzeciego, opartego na naruszeniu zasady równego traktowania

201 Skarżąca, która dzieli ten zarzut na trzy części, zarzuca Komisji naruszenie zasady równego traktowania w postaci ustalonej przez Trybunał w wyroku z dnia 19 października 1977 r. w sprawach połączonych 117/76 i 16/77 Ruckdeschel i in. Rec. str. 1753, najpierw poprzez zastosowanie dwóch różnych metod wyceny w celu ustalenia wartości akcji i świadectw udziałowych posiadanych w spółkach Verlipack, następnie poprzez przeprowadzenie tej wyceny w dwóch różnych momentach i w końcu poprzez użycie na dwa różne sposoby argumentu dotyczącego końcowego beneficjenta pomocy państwa.

W przedmiocie pierwszej części zarzutu dotyczącej okoliczności, iż zaskarżona decyzja narusza zasadę równego traktowania poprzez zastosowanie dwóch różnych metod w celu ustalenia wartości akcji i świadectw udziałowych

— Argumenty stron

- 202 Skarżąca zarzuca Komisji zastosowanie dwóch różnych metod w celu ustalenia wartości akcji i świadectw udziałowych posiadanych w spółkach Verlipack, przy czym jedna opierała się na ich cenie emisyjnej (wartość nominalna, czyli 113 712 000 BEF, cena, po której skarżąca została zobowiązana do ich nabycia), druga na wartości rzeczywistej akcji w momencie ich cesji na rzecz regionu walońskiego, które zgodnie z pkt 80 zaskarżonej decyzji nie miały ostatecznie żadnej wartości.
- 203 W ramach tych obu transakcji region waloński i skarżąca znalazły się w praktycznie identycznej sytuacji: obydwie dokonały cesji pakietu akcji i świadectw udziałowych posiadanych w spółkach Verlipack w chwili, gdy te spółki przeżywały trudności gospodarcze, czy to w grudniu 1996 r., kiedy region waloński dokonał cesji spornych akcji i świadectw udziałowych na rzecz skarżącej, czy w listopadzie 1998 r., kiedy skarżąca dokonała cesji akcji na rzecz regionu walońskiego. W grudniu 1996 r. Verlipack Jumet i Verlipack Ghlin odniosły bowiem wyjątkowo istotne straty.
- 204 A zatem skarżąca zastanawia się nad tym, czy Komisja miała powody ku temu, aby w celu dokonania wyceny wartości pakietu akcji i świadectw udziałowych spółek identycznych co do istoty, wprowadzić w dwóch różnych momentach, lecz w bardzo podobnej sytuacji finansowej, zastosować dwie różne metody.

- 205 Skarżąca podnosi, że jedynym uzasadnieniem podanym przez Komisję jest rozporządzenie królewskie z 1985 r. Zgodnie z orzecznictwem wymienionym w pkt 126 niniejszego wyroku ten punkt widzenia jest zbyt formalny, surowy i restryktywny i nie uwzględnia faktycznego i gospodarczego kontekstu tej sprawy. Z jednej strony region waloński powtarzał bowiem wielokrotnie, że cena zapłacona przez skarżącą w 1996 r. była nadmierna, a z drugiej strony w 1997 r. region waloński uwzględnił względem Heye rzeczywistą wartość akcji.
- 206 Komisja wnosi o odrzucenie tej części zarzutu.

— Ocena Sądu

- 207 Przypomnieć należy, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem dyskryminacja polega w szczególności na odmiennym traktowaniu porównywalnych sytuacji, co powoduje, iż niektóre podmioty traktuje się mniej korzystnie od innych, przy czym tej różnicy w traktowaniu nie uzasadnia istnienie obiektywnych różnic o określonym znaczeniu (wyroki Trybunału z dnia 13 lipca 1962 r. w sprawach połączonych 17/61 i 20/61 Klöckner-Werke i Hoesch przeciwko Wysokiej Władzy, Rec. str. 615, 652; z dnia 15 stycznia 1985 r. w sprawie 250/83 Finsider przeciwko Komisji, Rec. str. 131, pkt 8 oraz z dnia 26 września 2002 r. w sprawie C-351/98 Hiszpania przeciwko Komisji, Rec. str. I-8031, pkt 57; wyrok Sądu z dnia 7 lipca 1999 r. w sprawie T-106/96 Wirtschaftsvereinigung Stahl przeciwko Komisji, Rec. str. II-2155, pkt 103).
- 208 W tej kwestii podnieść należy, że skarżąca zgodziła się zgodnie z umową z dnia 30 kwietnia 1985 r., do której przystąpiła na mocy aneksu z dnia 18 listopada 1987 r., na przejście praw i obowiązków wynikających z tej umowy, która dokładnie przewidywała w art. 10 warunki, jakim podlegał odkup akcji serii B i świadectw

udziałowych serii I, a w szczególności cenę. Ponadto umowa ta zawierała wyraźne odesłanie do rozporządzenia królewskiego z 1985 r. ustanawiającego między innymi warunki cenowe odkupu tych akcji i świadectw udziałowych.

- 209 Jak wynika z pkt 77 i 78 zaskarżonej decyzji, cena ustalona w umowie z dnia 18 grudnia 1996 r. zgodnie z rozporządzeniem królewskim z 1985 r. odpowiadała 80% wartości akcji uprzywilejowanych bez prawa głosu ustalonej w umowie z dnia 30 kwietnia 1985 r. Na skutek tej transakcji po stronie skarżącej powstał bezsporny i wymagalny dług w wysokości 113 712 000 BEF wobec regionu walońskiego.
- 210 Natomiast jako że wartość akcji, które w drodze aneksu z dnia 20 listopada 1998 r. zostały przyjęte przez region waloński jako spłata wierzytelności wynoszącej 113 712 000 BEF — jak wynika z pkt 73–76 i 80 zaskarżonej decyzji, w żaden sposób nie wiązała się z rozporządzeniem królewskim z 1985 r., powinna ona zostać ustalona w świetle stanu faktycznego istniejącego w dniu zawarcia tego aneksu. W samym momencie zawarcia aneksu z dnia 20 listopada 1998 r. Verlipack Holding II, której akcje zostały przeniesione na rzecz regionu walońskiego, znajdowała się w stanie niewypłacalności, który zgodnie z orzeczeniem tribunal de commerce de Mons z dnia 31 maja 1999 r. istniał od czerwca 1998 r., a jej aktywa zostały wycenione na 1 BEF. Akcje te, których wartość nominalna wynosiła 100 mln BEF, nie miały już zatem w dniu zawarcia aneksu z dnia 20 listopada 1998 r. żadnej wartości, czego skarżąca zresztą nie kwestionuje. Komisja mogła więc ocenić ten aneks z uwzględnieniem rzeczywistej wartości spornych akcji.
- 211 Z tego wynika, że Komisja w żaden sposób nie naruszyła zasady równego traktowania, ponieważ owe sytuacje nie były identyczne.
- 212 Wniosku tego nie może podważyć argument skarżącej oparty na porównaniu jej sytuacji z sytuacją Heye w ramach umowy w sprawie opcji z dnia 9 kwietnia 1997 r.

podpisanej między Verlipack Holding I i regionem walońskim, w której ustalono, że „cena każdej akcji odpowiada wartości obliczonej przez podzielenie księgowych aktywów netto [...] SA Verlipack Holding II [...] przez liczbę akcji wyemitowanych przez tę spółkę”.

- 213 Z umowy tej nie wynika bowiem, że akcje posiadane przez region waloński w kapitale Verlipack Holding II były akcjami uprzywilejowanymi bez prawa głosu w rozumieniu rozporządzenia królewskiego z 1985 r.
- 214 W każdym razie nawet przy założeniu, że akcje będące przedmiotem powyższej umowy w sprawie opcji były porównywalne z akcjami, które stanowiły przedmiot cesji w ramach umowy z dnia 18 grudnia 1996 r., należy stwierdzić, co też słusznie podniosła Komisja, że to region waloński, a nie Komisja, potraktował skarżącą w dyskryminacyjny sposób.
- 215 Pierwszą część zarzutu trzeciego należy zatem odrzucić.

W przedmiocie drugiej części zarzutu dotyczącej okoliczności, iż zaskarżona decyzja narusza zasadę równego traktowania poprzez dokonanie wyceny akcji i świadectw udziałowych w różnych momentach

— Argumenty stron

- 216 Zdaniem skarżącej z zaskarżonej decyzji wynika, że akcje, które w grudniu 1998 r. były przedmiotem przeniesienia w miejsce zapłaty, wyceniono na 0 BEF z tego

względu, że wartość aktywów Verlipack Holding II została zredukowana do 1 BEF w dniu 11 lutego 1999 r. Celem ustalenia wartości akcji przeniesionych na rzecz regionu walońskiego w miejsce zapłaty Komisja przyjęła moment wydania zaskarżonej decyzji i uwzględniła późniejszy rozwój danej spółki należącej do grupy Verlipack do chwili upadłości. Natomiast w odniesieniu do wartości akcji nabytych w 1996 r. Komisja uwzględniła wyłącznie ich wartość nominalną w dniu ich nabycia. Zatem w pkt 107 zaskarżonej decyzji Komisja nie uwzględniła w żaden sposób rozwoju gospodarczego i finansowego omawianych spółek ani decyzji 2001/856, z której wynika, że przed przystąpieniem Heye do grupy sytuacja finansowa Verlipack w żaden sposób nie wydawała się stabilna. Ponadto Komisja naruszyła aneks z dnia 20 listopada 1998 r., na podstawie którego wierzytelność regionu walońskiego wygasła już z punktu widzenia prawa cywilnego po przeniesieniu akcji Verlipack Holding II w miejsce zapłaty. W opinii skarżącej wprowadzone przez Komisję rozróżnienie między tymi dwoma sytuacjami, wynikające z tego, że uwzględniła ona rozwój gospodarczy i finansowy grupy Verlipack w pierwszej, a nie w drugiej sytuacji, nie jest obiektywnie uzasadnione i stanowi naruszenie zasady równego traktowania.

217 Komisja wnosi o odrzucenie tej części zarzutu.

— Ocena Sądu

218 Należy stwierdzić, że w tej drugiej części zarzutu skarżąca zasadniczo ponownie przedstawia argumenty, na które powołała się już w ramach pierwszej części zarzutu, a które dotyczą wartości spornych akcji i świadectw udziałowych, tak iż odsyła się do pkt 207–211 niniejszego wyroku.

219 W każdym razie należy podnieść, że celem określenia kwoty pomocy przyznanej skarżącej w aneksie z dnia 20 listopada 1998 r. Komisja słusznie uwzględniła stan

faktyczny istniejący w momencie, gdy region waloński przyjął jako spłatę bezspornej i wymagalnej wierzytelności w kwocie 113 712 000 BEF przekazanie 9704 akcji spółki Verlipack Holding II, które w tym momencie, to znaczy w dniu 20 listopada 1998 r., nie miały żadnej wartości.

220 Druga część zarzutu trzeciego powinna zostać zatem odrzucona.

W przedmiocie trzeciej części zarzutu dotyczącej okoliczności, iż zaskarżona decyzja narusza zasadę równego traktowania poprzez użycie na dwa różne sposoby argumentu dotyczącego końcowego beneficjenta pomocy państwa

— Argumenty stron

221 Skarżąca podnosi, jak wynika z pkt 109 i 110 decyzji 2001/856, że Heye nie była uznawana za końcowego beneficjenta pomocy. Tym samym skarżąca utrzymuje, że nie można jej postrzegać jako końcowego beneficjenta pomocy, ponieważ przekazała ona prawie bezzwłocznie (w dniu 24 stycznia 1997 r.) nabyty w dniu 18 grudnia 1996 r. pakiet akcji spółce Verlipack Holding I, która od dnia 11 kwietnia 1997 r. była kontrolowana przez Heye. Zatem skarżąca nie miała faktycznej korzyści z domniemanej pomocy państwa, a zatem jej pozycja jest taka sama jak pozycja Heye w decyzji 2001/856. Traktując te dwie spółki w odmienny sposób, nie podając przy tym obiektywnego uzasadnienia, Komisja naruszyła zasadę równego traktowania.

222 Komisja wnosi o odrzucenie tej części zarzutu.

— Ocena Sądu

223 W trzeciej części zarzutu skarżąca ponownie podważa fakt bycia beneficjentem pomocy i twierdzi, opierając się na pkt 109 i 110 decyzji 2001/856, że dokładnie tak jak Heye nie mogła ona wykorzystać akcji i świadectw udziałowych oddanych do jej dyspozycji w dniu 18 grudnia 1996 r. do innych celów niż ich natychmiastowe przekazanie, za pośrednictwem Verlipack Holding I, obiektom Verlipack, tak iż nie miała ona korzyści z domniemanej pomocy państwa.

224 W pierwszej kolejności przypomnieć należy, że — jak wynika z zaskarżonej decyzji — Komisja uznała, iż pomoc państwa stanowi wyłącznie przewidziane w aneksie z dnia 20 listopada 1998 r. zrzeczenie się wierzytelności oraz że w związku z tym kwestia kwalifikacji jako pomoc państwa nie może dotyczyć transakcji, o której mowa w umowie z dnia 18 grudnia 1996 r.

225 W drugiej kolejności należy podnieść, że Komisja stwierdziła w pkt 108 decyzji 2001/856, że „[z]awarte w obydwu umowach klauzule dotyczące przeznaczenia [mianowicie pożyczki obligacyjnej oraz pożyczki] stanowią *expressis verbis*, że Heye i) zobowiązuje się do zwiększenia kapitału obiektów produkcyjnych Ghlin i Jumet oraz ii) sfinansowania inwestycji w trzech obiektach Verlipack, w tym obiekcie Mol (Flandria)”. Z powyższego wynika, że dzięki otrzymanym środkom Heye miała zwiększyć kapitał Verlipack.

- 226 Natomiast aneks z dnia 20 listopada 1998 r. nie zawiera klauzuli takiego rodzaju, zresztą skarżąca nie twierdziła, że przewidziana została taka klauzula o przekazaniu środków oddanych do jej dyspozycji, tak iż nie można porównywać jej sytuacji z sytuacją Heye. Ponadto skarżąca w żaden sposób nie utrzymywała, że po zrzeczeniu się wierzytelności przysługującej regionowi walońskiemu dokonała zwiększenia kapitału Verlipack w wysokości tej wierzytelności.
- 227 W świetle powyższego nie można się przychylić do trzeciej części zarzutu oraz zarzut trzeci należy odrzucić w całości.

W przedmiocie zarzutu czwartego, opartego na naruszeniu obowiązku uzasadnienia

Argumenty stron

- 228 Skarżąca uważa, że zaskarżona decyzja zawiera braki w zakresie uzasadnienia co najmniej w odniesieniu do czterech punktów.
- 229 W pierwszej kolejności skarżąca utrzymuje, że uzasadnienie decyzji nie jest wystarczające w zakresie powodów, dla których Komisja opiera się wyłącznie na wartości nominalnej pakietu akcji, który skarżąca odkupiła, nie uwzględniając złożonego kontekstu faktycznego tej sprawy.

- 230 W drugiej kolejności zaskarżona decyzja nie wyjaśnia powodów, dla których opiera się ona z jednej strony na dacie jej wydania w odniesieniu do wartości akcji przeniesionych w miejsce zapłaty (które wyceniono na 1 BEF) oraz, z drugiej strony na dniu 18 grudnia 1996 r., w którym skarżąca dokonała przymusowego odkupu akcji, to znaczy ich wartości nominalnej. Zaskarżona decyzja nie zawiera wystarczającego uzasadnienia tej różnicy.
- 231 W trzeciej kolejności zaskarżona decyzja nie uzasadnia odmiennego traktowania skarżącej i Heye w całej sprawie Verlipack. Skoro w decyzji 2001/856 Heye nie została uznana za końcowego beneficjenta pomocy, to powinna ona zostać tak samo potraktowana w zaskarżonej decyzji i nie powinna zostać uznana za przedsiębiorstwo mające faktyczną korzyść z pakietu akcji, który wprawdzie nabyła, ale pod przymusem. Skarżąca mogła być odnieść ewentualnie korzyść finansową jedynie w zakresie, w jakim posiadała te akcje, a mianowicie między dniem 18 grudnia 1996 r. a dniem 11 kwietnia 1997 r.
- 232 Wreszcie, odsyłając do wywodów zawartych w pkt 172–174 niniejszego wyroku, skarżąca utrzymuje, że Komisja nie podała powodu, dla którego pomoc — zakładając, że została jej przyznana — zakłóciła konkurencję i wpłynęła na wymianę handlową między państwami członkowskimi na rynku wyrobów włókienniczych.
- 233 Komisja wnosi o odrzuceniu tego zarzutu.

Ocena Sądu

- 234 Należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecnictwem obowiązek uzasadnienia przewidziany w art. 253 WE stanowi istotny wymóg formalny, który należy

odróżnić od kwestii zasadności uzasadnienia, która odnosi się do materialnej legalności spornego aktu. Z tego punktu widzenia uzasadnienie, jakiego wymaga art. 253 WE, powinno być dostosowane do charakteru aktu i przedstawiać w sposób jasny i jednoznaczny rozumowanie instytucji, która wydała akt, pozwalając zainteresowanym poznać podstawy podjętej decyzji, a właściwemu sądowi dokonać jej kontroli (wyrok Trybunału z dnia 13 marca 1985 r. w sprawach połączonych 296/82 i 318/82 Niderlandy i Leeuwarder Papierwarenfabriek przeciwko Komisji, Rec. str. 809, pkt 19; wymieniony w pkt 83 powyżej wyrok w sprawie Komisja przeciwko Sytraval i Brink's France, pkt 63 i 67 oraz wyrok Trybunału z dnia 19 września 2002 r. w sprawie C-114/00 Hiszpania przeciwko Komisji, Rec. str. I-7657, pkt 62; wymieniony w pkt 83 powyżej wyrok w sprawie Fleuren Compost przeciwko Komisji, pkt 119).

235 Ponadto wymóg ten należy ocenić w odniesieniu do konkretnej sytuacji, w szczególności do treści aktu, charakteru powołanych zarzutów, a także interesu, jaki w uzyskaniu informacji mogą mieć adresaci aktu lub inne osoby, których dotyczy on bezpośrednio i indywidualnie. Nie ma wymogu, by uzasadnienie wyszczególniało wszystkie istotne elementy faktyczne i prawne, ponieważ ocena, czy uzasadnienie aktu spełnia wymogi art. 253 WE, winna opierać się nie tylko na jego brzmieniu, ale także uwzględniać okoliczności jego wydania, jak również całość przepisów prawa regulującego daną dziedzinę (zob. wymieniony w pkt 234 powyżej wyrok w sprawie Hiszpania przeciwko Komisji, pkt 63 oraz wyrok Trybunału z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie C-334/99 Niemcy przeciwko Komisji, Rec. str. I-1139, pkt 58 oraz przywołane tam orzecznictwo).

236 Powyższa zasada stosowana przy uznawaniu danego środka za pomoc państwa wymaga wskazania powodów, dla których Komisja uznaje, że środek ten objęty jest zakresem zastosowania art. 87 ust. 1 WE (wyrok Sądu z dnia 30 kwietnia 1998 r. w sprawie T-16/96 Cityflyer Express przeciwko Komisji, Rec. str. II-757, pkt 66).

237 W świetle tego orzecznictwa nie wydaje się, aby Komisja w niniejszym przypadku uchybiła obowiązkowi uzasadnienia w wystarczający sposób zaskarżonej decyzji w odniesieniu do czterech zastrzeżeń wysuniętych przez skarżącą.

238 W pierwszej kolejności w odniesieniu do tego, że Komisja opiera się na wartości nominalnej akcji serii B i świadectw udziałowych serii I, które skarżąca odkupiła w 1996 r., wystarczy stwierdzić, że — jak wynika z pkt 150–156 niniejszego wyroku dotyczących wartości spornych akcji i świadectw udziałowych — w pkt 77 i 78 zaskarżonej decyzji Komisja przedstawiła powody, dla których oparła się na takiej wartości. Te dwa punkty brzmią bowiem następująco:

„Belgia twierdzi, że ustalona w grudniu 1996 r. cena akcji bez prawa głosu i świadectw udziałowych wynosząca 113 712 000 BEF, które zostały przeniesione na rzecz grupy Beaulieu przez Sowagep, nie odpowiadała wartości tych akcji. W niniejszym przypadku Belgia stoi na stanowisku, że chodziło tu o »cenę narzuconą przez rozporządzenie królewskie z dnia 7 maja 1985 r.«. Na mocy art. 3 tego rozporządzenia królewskiego cena odkupu akcji uprzywilejowanych bez prawa głosu »nie może być niższa od 80% ceny emisyjnej«. Cena akcji i świadectw udziałowych odkupionych w grudniu 1996 r. przez grupę Beaulieu w kwocie 113 712 000 BEF stanowiła zdaniem Belgii 80% ceny emisyjnej tych akcji.

Obowiązek ustalenia ceny odpowiadającej 80% ceny emisyjnej jest obowiązkiem ustanowionym przez ustawę, który został nałożony bez wyjątku na wszystkie osoby, które mają zamiar nabycia akcji uprzywilejowanych tego typu”.

239 O ile argument skarżącej jest powiązany z okolicznością, że Komisja nie uzasadniła w wystarczający sposób zaskarżonej decyzji, ponieważ nie wskazała powodów, dla których oparła się wyłącznie na wartości nominalnej pakietu akcji, który skarżąca odkupiła w 1996 r., nie uwzględniając przy tym bardziej złożonego faktycznego kontekstu tej sprawy, a mianowicie rzekomego wywartego na nią przymusu, należy go odrzucić z przyczyn wymienionych w pkt 129–149 niniejszego wyroku.

- 240 Z powyższego wynika, że nie można zarzucić Komisji, iż nie uzasadniła zaskarżonej decyzji w tej kwestii.
- 241 W drugiej kolejności jeśli chodzi o okoliczność, iż zaskarżona decyzja nie wyjaśnia powodów, dla których opiera się na dacie jej wydania w odniesieniu do wartości akcji przeniesionych na region waloński w 1998 r. w miejsce zapłaty oraz na dacie przymusowego odkupu spornych akcji i świadectw udziałowych przez skarżącą w dniu 18 grudnia 1996 r., stwierdzić należy, że — jak wynika z analizy przeprowadzonej w pkt 207–211 i 218–220 niniejszego wyroku — Komisja wystarczająco uzasadniła w pkt 77–79 zaskarżonej decyzji powody, dla których w grudniu 1996 r. wierzytelność regionu walońskiego wobec skarżącej wynosiła 113 712 000 BEF. To samo odnosi się do wartości akcji Verlipack Holding II, jako że w pkt 73–76 i 80 zaskarżonej decyzji Komisja przedstawiła powody, dla których w listopadzie 1998 r. akcje te nie miały żadnej wartości.
- 242 Ponadto jeżeli w ramach tego argumentu skarżąca kwestionuje zasadność uzasadnienia zaskarżonej decyzji, powołując się na przymus, który został rzekomo wobec niej zastosowany, należy go odrzucić z przyczyn wymienionych w pkt 129–149 niniejszego wyroku.
- 243 W trzeciej kolejności jeśli chodzi o rzekomy brak uzasadnienia zaskarżonej decyzji w kwestii odmiennego traktowania skarżącej i Heye ze względu na to, że w przeciwieństwie do Heye skarżącą uznano za przedsiębiorstwo będące beneficjentem pomocy, podnieść należy, że w szczególności w pkt 73, 80 i 91 Komisja przedstawiła powody, dla których skarżącą należało uznać za przedsiębiorstwo, które skorzystało ze spornej pomocy.

- 244 Ponadto inaczej przedstawiała się sytuacja w przypadku pomocy państwa, której dotyczy decyzja 2001/856. Jak bowiem wynika z pkt 225 i 226 niniejszego wyroku, Komisja stwierdziła w pkt 108 powyższej decyzji, że pomoc miała służyć zwiększeniu kapitału obiektów produkcyjnych Ghlin i Jumet, co oznacza, że końcowym beneficjentem pomocy nie była Heye.
- 245 Zatem skarżąca nie może zarzucać Komisji braku uzasadnienia rzekomo odmiennego traktowania skarżącej i Heye.
- 246 W końcu w odniesieniu do zarzutu, zgodnie z którym Komisja nie wyjaśniła powodu, dla którego — zakładając, że pomoc została skarżącej przyznana — pomoc ta zakłóciła konkurencję i wpłynęła na wymianę handlową między państwami członkowskimi, stwierdzić należy, że — jak wynika z pkt 176–184 niniejszego wyroku — Komisja przedstawiła, zwłaszcza w pkt 70–72 zaskarżonej decyzji, w sposób wystarczająco jasny okoliczności faktyczne i rozważania prawne mające w tym względzie istotne znaczenie w systematyce decyzji, pozwalając skarżącej i sądowi wspólnotowemu na zapoznanie się z powodami, które skłoniły Komisję do uznania, że sporna transakcja spowodowała zakłócenie konkurencji i wpłynęła na handel wewnątrz Unii (wyrok Sądu z dnia 6 marca 2003 r. w sprawach połączonych T-228/99 i T-233/99 Westdeutsche Landesbank Girozentrale i Land Nordrhein-Westfalen przeciwko Komisji, Rec. str. II-435, pkt 292–294).
- 247 Z powyższego wynika, że zarzut czwarty należy odrzucić.

W przedmiocie wniosku skarżącej o przedstawienie dokumentów

- 248 Skarżąca wnosi o to, by Komisja, na wypadek gdyby podtrzymywała ona swoje stanowisko co do wartości akcji w 1996 r., przedstawiła sprawozdanie z wyceny na poparcie swego stanowiska.

- 249 Jak wynika z powyższych rozważań, Sąd mógł orzec w przedmiocie skargi na podstawie żądań, zarzutów i argumentów przedstawionych w toku postępowania i mając na uwadze dokumenty złożone przez strony (zob. podobnie wyroki Sądu z dnia 19 września 2001 r. w sprawie T-152/00 E przeciwko Komisji, RecFP str. I-A-179 i II-813, pkt 86 oraz z dnia 6 lipca 2004 r. w sprawie T-281/01 Huygens przeciwko Komisji, Zb.Orz. SP str. I-A-203 i II-903, pkt 145).
- 250 Należy zatem odrzucić wniosek skarżącej o zarządzenie przedstawienia przez Komisję dokumentów innych od tych, które zostały dotychczas przedstawione na żądanie Sądu (zob. podobnie wymienione w pkt 249 powyżej wyroki w sprawie E przeciwko Komisji, pkt 87 oraz w sprawie Huygens przeciwko Komisji, pkt 146).

W przedmiocie kosztów

- 251 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu Sądu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, zgodnie z żądaniem Komisji należy obciążyć ją, poza jej własnymi kosztami, kosztami poniesionymi przez Komisję.

Z powyższych względów

SĄD (piąta izba w składzie powiększonym)

orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Skarżąca zostaje obciążona kosztami postępowania.

Vilaras

Martins Ribeiro

Dehousse

Šváby

Jürimäe

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 23 listopada 2006 r.

Sekretarz

Prezes

E. Coulon

M. Vilaras